

Sygn. akt II AKa 349/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Rafał Kaniok (spr.)

Sędziowie: SA – Maria Żłobińska

SA – Małgorzata Mojewska

Protokolant: – st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej - Tomali

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2013 r.

sprawy

R. A. (1) oskarżonego z art. 280 § 2 k.k.

K. G. (1) oskarżonego z art. 280 § 2 k.k., art. 279 § 1 k.k.

A. J. (1) oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. Z. K. (1) oskarżonego z art. 279 § 1 k.k.

R. S. (1) oskarżonego z art. 280 § 2 k.k., art. 242 § 1 k.k.

W. T. (1) oskarżonego z art. 263 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...)

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 16 kwietnia 2013 r. sygn. akt XVIII K 300/12

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych R. A. (1), K. G. (1), A. J. (1), Z. K. (1) i R. S. (1) w ten sposób, że:

1) uchyla rozstrzygnięcie o karach łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych K. G. (1) i R. S. (1) w pkt V i XX wyroku,

2) w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu R. A. (1) w pkt I aktu oskarżenia i przypisanego mu w pkt I wyroku ustala, że oskarżony nie miał świadomości, iż współdziałała z osobą, która posługuje się bronią palną i przyjmując, że czyn ten wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w przepisie art. 280 § 1 k.k., na podstawie tegoż przepisu skazuje oskarżonego R. A. (1) i wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

3) uniewinnia oskarżonego K. G. (1) od popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k., zarzucanego mu w pkt VI aktu oskarżenia i przypisanego mu w pkt IV wyroku, piąty akapit, obciążając kosztami procesu w tym zakresie Skarb Państwa,

4) w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu K. G. (1) w pkt IV aktu oskarżenia i przypisanego mu w pkt IV wyroku, trzeci akapit, ustala, że czynu tego dokonał działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1), ustaloną osobą oraz kolejną nieustaloną osobą o pseudonimie (...),

5) z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu K. G. (1) w pkt V aktu oskarżenia i przypisanego mu w pkt IV wyroku, czwarty akapit, eliminuje ustalenie „posługując się bronią palną nieustalonego rodzaju” i przyjmując, że czyn ten wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 280 § 1 k.k., na podstawie tegoż przepisu skazuje oskarżonego K. G. (1) i wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

6) w zakresie rozstrzygnięcia z pkt VI wyroku, na podstawie art. 46 § 1 k.k., orzeka wobec oskarżonego K. G. (1) obowiązek naprawienia w części szkody wyrządzonej przestępstwem zarzucanym mu w pkt II aktu oskarżenia i przypisanym mu w pkt IV wyroku, pierwszy akapit, zobowiązując go do zapłaty na rzecz (...) kwoty 25.000 zł (dwudziestu pięciu tysięcy złotych),

7) z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu A. J. (1) w pkt VII aktu oskarżenia i przypisanego mu w pkt IX wyroku, eliminuje ustalenie „posługując się bronią palną nieustalonego rodzaju” i przyjmując, że czyn ten wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w przepisie art. 280 § 1 k.k., na podstawie tegoż przepisu skazuje oskarżonego A. J. (1) i wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

8) uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego Z. K. (1) w zakresie orzeczenia określonego w pkt XIII, dotyczącego zarzutu z pkt VIII aktu oskarżenia, wraz z rozstrzygnięciami zawartymi w pkt XIV, XV, XVI i XVII wyroku i sprawę przekazuje w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Grodzisku Mazowieckim,

9) w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu R. S. (1) w pkt IX aktu oskarżenia i przypisanego mu w pkt XIX wyroku, pierwszy akapit, ustala, że oskarżony popełnił ten czyn działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. (1), ustaloną osobą i kolejną nieustaloną osobą o pseudonimie (...), a także ustala, że oskarżony R. S. (1) nie miał świadomości, iż współdziała z osobami posługującymi się bronią palną oraz nożem i przyjmując, że czyn ten wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 280 § 1 k.k. na podstawie tegoż przepisu skazuje oskarżonego R. S. (1) i wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy w pozostałej części wobec oskarżonych R. A. (1), K. G. (1), A. J. (1) i R. S. (1);

III. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonych K. G. (1) i R. S. (1) kary pozbawienia wolności łączy, wymierzając:

- K. G. (1) karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

- R. S. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności ;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zalicza oskarżonym R. A. (1) i A. J. (1) okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 kwietnia 2012 r. do dnia 16 kwietnia 2013 r.;

V. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy wobec oskarżonego W. T. (1), uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

VI. **zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. (1), adw. P. S., adw. J. A., i adw. M. P. – Kancelarie Adwokackie w W., kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, obejmujące 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę pełnioną z urzędu w postępowaniu w odwoławczym;**

VII. **zwalnia oskarżonych K. G. (1) i R. S. (1) od kosztów sądowych w sprawie, wydatkami obciążając Skarb Państwa;**

VIII. **zasądza od oskarżonych R. A. (1) i A. J. (1) koszty sądowe w sprawie w kwotach po 650 (sześćset pięćdziesiąt) złotych, w tym tytułem opłat za obie instancje kwoty po 300 (trzysta) złotych, obciążając pozostałymi wydatkami Skarb Państwa;**

IX. **zasądza od oskarżonego W. T. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za drugą instancję.**

UZASADNIENIE

R. A. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 16 listopada 2000 roku w miejscowości K. w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. (2) oraz K. G. (1) ps. (...) używając przemocy oraz posługując się bronią palną, nieustalonej marki pistoletu, doprowadził do stanu bezbronności T. i W. K. (1), a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 32.500 zł. na szkodę T. i W. K. (1),

to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k.

K. G. (1) został oskarżony o to, że:

II. w dniu 30 czerwca 2000 roku w P. w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. (2) posługując się bronią palną w postaci nieustalonej marki pistoletu oraz atrapą broni palnej, grożąc natychmiastowym jej użyciem doprowadził do stanu bezbronności J. J. (1), a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 50.000 zł. na szkodę firmy (...),

to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k.

III. w dniu 16 listopada 2000 roku w miejscowości K. w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. (2) oraz R. A. (1) ps. (...) używając przemocy oraz posługując się bronią palną w postaci nieustalonej marki pistoletu, doprowadził do stanu bezbronności T. i W. K. (1), a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 32.500 zł. na szkodę T. i W. K. (1),

to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k.

IV. w dniu 11/12 września 2000 roku w miejscowości K. w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. (2), nieustalonym mężczyzną o ps. (...) i R. S. (1) przemocą oraz grożąc zamachem na życie i zdrowie R. J. (1), używając broni palnej w postaci nieustalonej marki pistoletu oraz noża doprowadził R. i J. do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia części samochodowe do samochodów marki H., R., M. przewożone samochodem M. (...) nr rej. (...) z przyczepą (...) (...) oraz dwa telefony komórkowe o łącznej wartości 46.000 zł. i dokumenty w postaci listów przewozowych, na szkodę spółki z o.o. (...) w W. i s. c. (...) B. M., E. M. i A. M.,

to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k.

V. w dniu 15 września 2000 roku w B. w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. (2) oraz A. J. (1) ps. (...) posługując się bronią palną nieustalonego rodzaju, grożąc zamachem na życie i zdrowie listonoszowi P. M. (1)

doprowadził go do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 15.000 zł. oraz telefon komórkowy marki A. na szkodę P. M. (1) i P. P.,

to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k.

VI. w nocy z 13/14 czerwca 1999 roku w G. w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. (2), Z. K. (1) oraz nieustalonym mężczyzną, po uprzednim wyłamaniu - wypchnięciu okna piwnicy domu jednorodzinnego przy ulicy (...) i dostaniu się do środka, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1.000 zł., biżuterię, samochód marki P. (...) nr rej. (...) wartości 28.000 zł. wraz z radiodbiornikiem B. wartości 1.000 zł., o łącznej wartości 36.000 zł. na szkodę E. N. (1) oraz samochód marki P. (...) nr rej. (...) o wartości 17.590 zł. na szkodę (...) Sp. z o.o. i kurtkę wartości 800 zł. na szkodę P. K.,

to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k.

A. J. (1) został oskarżony o to, że:

VII. w dniu 15 września 2000 roku w B. w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. (2) oraz K. G. (1) ps. (...) posługując się bronią palną nieustalonego rodzaju, grożąc zamachem na życie i zdrowie listonoszowi P. M. (1) doprowadził go do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 15.000 zł. oraz telefon komórkowy marki A. na szkodę P. M. (1) i P. P.,

to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k.

Z. K. (1) został oskarżony o to, że:

VIII. w nocy z 13/14 czerwca 1999 roku w G. w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. (2), K. G. (1) oraz nieustalonym mężczyzną, po uprzednim wyłamaniu - wypchnięciu okna piwnicy domu jednorodzinnego przy ulicy (...) i dostaniu się do środka, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1.000 zł., biżuterię, samochód marki P. (...) nr rej. (...) wartości 28.000 zł. wraz z radiodbiornikiem B. wartości 1.000 zł., o łącznej wartości 36.000 zł. na szkodę E. N. (1) oraz samochód marki P. (...) nr rej. (...) o wartości 17.590 zł. na szkodę (...) Sp. z o.o. i kurtkę wartości 800 zł. na szkodę P.

K.,

to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k.

R. S. (1) został oskarżony o to, że:

IX. w dniu 11/12 września 2000 roku w miejscowości K. w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. (2), K. G. (1) ps. (...) i nieustalonym mężczyzną o ps. (...) przemocą oraz grożąc zamachem na życie i zdrowie R. J. (1), używając broni palnej w postaci nieustalanej marki pistoletu oraz noża doprowadził R. J. (1) do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia części samochodowe do samochodów marki H., R., M. przewożone samochodem M. (...) nr rej. (...) z przyczepą(...)oraz dwa telefony komórkowe o łącznej wartości 46.000 zł. i dokumenty w postaci listów przewozowych, na szkodę spółki z o.o. H. (...) w W. i s. c. (...) B. M., E. M. i A. M.,

to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k.

X. w dniu 17 stycznia 2012 roku w W. w woj. (...) w czasie odbywania kary pozbawienia wolności samowolnie oddalił się z miejsca niedozorowanej pracy i nie powrócił do Aresztu Śledczego W. S.,

to jest o czyn z art. 242 § 1 k.k.

W. T. (1) został oskarżony o to, że:

XI. nieustalonego dnia w lutym 2001 roku w M. w woj. (...) zbył odpłatnie K. G. (2) broń palną typu (...) oraz 6 sztuk amunicji,

to jest o czyn z art. 263 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie:

I. oskarżonego R. A. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I (pierwszym) aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 2 k.k. - z tym, że ustalił, iż czynu tego dokonał działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. (1) ps. (...) i ustaloną osobą - i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu R. A. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 kwietnia 2012 roku do dnia 16 kwietnia 2013 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego R. A. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 (czterystu) złotych tytułem opłaty i koszty postępowania w sprawie w kwocie 350,00 zł. (trzystu pięćdziesięciu złotych), pozostałe koszty postępowania w sprawie przejął na rachunek Skarbu Państwa;

IV. oskarżonego K. G. (1) uznał za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów:

1. i za czyn opisany w punkcie II (drugim) aktu oskarżenia wyczerpujący dyspozycję art. 280 § 2 k.k. - po ustaleniu, iż czynu tego dokonał działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą - na podstawie art. 280 § 2 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

2. za czyn opisany w punkcie III (trzecim) aktu oskarżenia wyczerpujący dyspozycję art. 280 § 2 k.k. - po ustaleniu, iż czynu tego dokonał działając wspólnie i w porozumieniu z R. A. (1) ps. „A.” i ustaloną osobą - na podstawie art. 280 § 2 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

3. za czyn opisany w punkcie IV (czwartym) aktu oskarżenia wyczerpujący dyspozycję art. 280 § 2 k.k. - po ustaleniu, iż czynu tego dokonał działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1), ustaloną osobą oraz dwiema kolejnymi nieustalonymi osobami z których jedna miała ps. (...) - na podstawie art. 280 § 2 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

4. za czyn opisany w punkcie V (piątym) aktu oskarżenia wyczerpujący dyspozycję art. 280 § 2 k.k. - po ustaleniu, iż czynu tego dokonał działając wspólnie i w porozumieniu z A. J. (1) ps. (...) i ustaloną osobą - na podstawie art. 280 § 2 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

5. za czyn opisany w punkcie VI (szóstym) aktu oskarżenia wyczerpujący dyspozycję art. 279 § 1 k.k. - po ustaleniu, iż czynu tego dokonał działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. K. (1) i ustaloną osobą - na podstawie art. 279 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu K. G. (1) karę łączną w wysokości 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego K. G. (1) do naprawienia w części szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zwrot pokrzywdzonej firmie (...) kwoty 10.000,00 zł. (dziesięć tysięcy złotych);

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego K. G. (1) od ponoszenia opłaty i kosztów postępowania w sprawie, które przejął na rachunek Skarbu Państwa;

VIII. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 1 pkt 2 i 5 oraz § 16 i § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348; zm.: Dz. U. z 2003 r. Nr 97, poz. 887, Nr 212, poz. 2073; z 2005 r. Nr 41, poz. 392, Nr 219, poz. 1872) - zasądził od Skarbu Państwa wynagrodzenie w kwocie 1.860 zł. (jednego tysiąca osmiuset sześćdziesięciu złotych) plus podatek VAT dla adwokata K. K. (1) z tytułu nie opłaconej przez stronę pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu K. G. (1) w niniejszej sprawie;

IX. oskarżonego A. J. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VII (siódmym) aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 2 k.k. - z tym, że ustalił, iż czynu tego dokonał działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. (1) ps. (...) i kolejną ustaloną osobą - i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

X. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu A. J. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 kwietnia 2012 roku do dnia 16 kwietnia 2013 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego A. J. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 (czterystu) złotych tytułem opłaty i koszty postępowania w sprawie w kwocie 350,00 zł. (trzystu pięćdziesięciu złotych), pozostałe koszty postępowania w sprawie przejął na rachunek Skarbu Państwa;

XII. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 1 pkt 5 oraz § 16 i § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348; zm.: Dz. U. z 2003 r. Nr 97, poz. 887, Nr 212, poz. 2073; z 2005 r. Nr 41, poz. 392, Nr 219, poz. 1872) - zasądził od Skarbu Państwa wynagrodzenie w kwocie 1.560 zł. (jednego tysiąca pięciuset sześćdziesięciu złotych) plus podatek VAT dla adwokata P. S. z tytułu nie opłaconej przez stronę pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu A. J. (1) w niniejszej sprawie;

XIII. oskarżonego Z. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VIII (ósmym) aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 k.k. - z tym, że ustalił, iż czynu tego dokonał działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. (1), ustaloną osobą oraz kolejną nieustaloną osobą - i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XIV. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego Z. K. (1) warunkowo zawiesił ustalając okres próby na 5 (pięć) lat;

XV. na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

XVI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu Z. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania od dnia 10 maja 2012 roku do dnia 11 maja 2012 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny i tym samym orzeczoną wobec tego oskarżonego karę grzywny uznaje za wykonaną do wysokości 4 (czterech) stawek dziennych;

XVII. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego Z. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 700 (siedmiuset) złotych tytułem opłaty i koszty postępowania w sprawie w kwocie 2.000,00 zł. (dwóch tysięcy złotych), pozostałe koszty postępowania w sprawie przejął na rachunek Skarbu Państwa;

XVIII. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 1 pkt 5 oraz § 16 i § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348; zm.: Dz. U. z 2003 r. Nr 97, poz. 887, Nr 212, poz. 2073; z 2005 r. Nr 41, poz. 392, Nr 219, poz. 1872) - zasądził od Skarbu Państwa

wynagrodzenie w kwocie 1.560 zł. (jednego tysiąca pięciuset sześćdziesięciu złotych) plus podatek VAT dla adwokata J. A. z tytułu nie opłaconej przez stronę pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu Z. K. (1) w niniejszej sprawie;

XIX. oskarżonego R. S. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów:

1. i za czyn opisany w punkcie IX (dziewiątym) aktu oskarżenia wyczerpujący dyspozycję art. 280 § 2 k.k. - po ustaleniu, iż czynu tego dokonał działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. (1) ps. (...), ustaloną osobą oraz dwiema kolejnymi nieustalonymi osobami, z których jedna miała ps. (...) - na podstawie art. 280 § 2 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

2. za czyn opisany w punkcie X (dziesiątym) aktu oskarżenia na podstawie art. 242 § 1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

XX. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu R. S. (1) karę łączną w wysokości 3 (trzech) lat i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

XXI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego R. S. (1) od ponoszenia opłaty i kosztów postępowania w sprawie, które przejął na rachunek Skarbu Państwa;

XXII. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 1 pkt 2 i 5 oraz § 16 i § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348; zm.: Dz. U. z 2003 r. Nr 97, poz. 887, Nr 212, poz. 2073; z 2005 r. Nr 41, poz. 392, Nr 219, poz. 1872) - zasądził od Skarbu Państwa wynagrodzenie w kwocie 1.860 zł. (jednego tysiąca osiemset sześćdziesięciu złotych) plus podatek VAT dla adwokata M. P. z tytułu nie opłaconej przez stronę pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu R. S. (1) w niniejszej sprawie;

XXIII. oskarżonego W. T. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XI (jedenastym) aktu oskarżenia - z tym, że ustalił, iż opisaną w zarzucie broń palną zbył odpłatnie ustalonej osobie - i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. skazał go na karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXIV. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego W. T. (1) warunkowo zawiesił ustalając okres próby na 2 (dwa) lata;

XXV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego W. T. (1) kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty i koszty postępowania w sprawie w kwocie 90,00 zł. (dziewięćdziesięciu złotych), pozostałe koszty postępowania w sprawie przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońców oskarżonych oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego – firmy (...) S.A.

Obrońca oskarżonego R. A. (1) zarzucił wyrokowi:

1. na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. rażąco obrażę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a. art. 2 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 424 k.p.k. poprzez dowolne przyjęcie iż wyjaśnienia K. G. (2) są wiarygodne, opisane w nich okoliczności nie budzą wątpliwości, wobec braku wszechstronnego, rzetelnego, bezstronnego i przekonującego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, które mają wpływ na uznanie ich za wiarygodne i wystarczające dla przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanego mu czynu, a które to depozycje stanowią podstawę wszystkich ustaleń w sprawie w zakresie oskarżonego, mimo istniejących okoliczności przeciwnych, których Sąd w ogóle nie dostrzegł i prawidłowo nie rozważył, a mianowicie okoliczności, iż K. G. (2):

a) „potwierdzał” jedynie swoje wyjaśnienia, korzystając z prawa do odmowy składania zeznań, a zatem pozostawał bez nawet potencjalnej odpowiedzialności za prawdziwość swoich deponycji;

b) realizował, wobec dobrodziejstw współpracy z organami ścigania własne cele, a nie cele postępowania, pomawianie zatem innych osób było niezbędne dla skorzystania z art. 60 k.k. dla uniknięcia surowej odpowiedzialności;

c) odmówił składania wyjaśnień, mimo że jego deponacje stanowiły w zakresie oskarżonego jedyny dowód sprawstwa, przez co „potwierdzał” jedynie odczytywane mu protokoły, co uniemożliwiało weryfikację jego deponycji;

d) deponował bez żadnego potwierdzenia w innych obiektywnych dowodach w zakresie sprawstwa oskarżonego;

w przypadku uznania, że oskarżony dopuścił się czynu zabronionego:

b. art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. poprzez całkowite zignorowanie i pominięcie okoliczności miejsca zdarzenia i odniesienie wszystkich ustaleń faktycznych do obu współoskarżonych, podczas gdy z zeznań pokrzywdzonych i świadka G. wynika, iż użycie broni przez współoskarżonego K. G. (1) było ekscesem i znajdowało się poza świadomością oraz zamiarem oskarżonego R. A. (1);

c. art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnego, nie mającego kategorię potwierdzenia w materiale dowodowym ustalenia, iż doszło do rozboju z użyciem broni palnej, podczas gdy okoliczności sprawy jak i zeznania - pokrzywdzonych z dużym prawdopodobieństwem wskazują, iż była to atrapa broni. Sąd nie mogąc usnąć w/w wątpliwości winien rozstrzygnąć je na korzyść Oskarżonego;

2. na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k. wynikającej z powyższych naruszeń rażąco obrazę przepisów prawa materialnego, która miała wpływ na treść orzeczenia i wysokość orzeczonej kary, a mianowicie art. 280 § 2 k.k. poprzez błędne zastosowanie kwalifikowanej formy sprawstwa, podczas gdy oskarżony R. A. (1) nie mógł obejmować swoim zamiarem i świadomością użycie broni przez współoskarżonego K. G. (1), którego zachowanie należy traktować jako eksces, za który R. A. (1) nie może ponosić odpowiedzialności,

3. na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k. wynikającej z powyższych naruszeń rażąco obrazę przepisów prawa materialnego, która miała wpływ na treść orzeczenia i wysokość orzeczonej kary w sytuacji prawidłowego zakwalifikowania czynu oskarżonego z art. 280 § 1 k.k., a mianowicie art. 20 k.k. oraz art. 53 k.k. poprzez niezastosowanie się do przyjętych dyrektyw wymiaru kary oraz zasady, według której każdy ze współdziałających w popełnieniu czynu zabronionego odpowiada w granicach swojej umyślności lub nieumyślności niezależnie od odpowiedzialności pozostałych współdziałających, co skutkowało orzeczeniem wobec R. A. (2) zbyt surowej kary;

4. art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez rażąco niewspółmierność kary w stosunku do okoliczności popełnionego czynu przez oskarżonego w sytuacji prawidłowego zakwalifikowania czynu oskarżonego z art. 280 § 1 k.k. i orzeczenie kary w wymiarze bezwzględnie, nieuwzględnienie faktu, iż do zdarzenia doszło prawie 13 lat temu, a dotkliwość kary wymierzonej oskarżonemu, który wówczas był w młodym wieku, niekarany, przekracza stopień winy, co ostatecznie prowadzi do wymierzenia kary nieodpowiadającej jej celom i nieuwzględniającej ustawowych dyrektyw wymiaru kary;

W konkluzji skarżący wniósł o:

a. zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,

ewentualnie, w razie nie podzielenia zarzutu z pkt 1.1.a:

b. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonemu na czyn z art. 280 § 1 k.k. i wymierzenie mu łagodniejszej kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 5 lat próby;

względnie o

c. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca K. G. (1) zarzucił wyrokowi:

I. na zasadzie art. 427 § 2 i art. 438 pkt.2 k.p.k.:

1. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 2, 4, 7, 366, 410, 424 § 1 i 2 k.p.k. polegającą na arbitralnej, wybiórczej i noszącej cechy dowolności ocenie wiarygodności zeznań K. G. (2) oraz wyjaśnień oskarżonego K. G. (1) i nieuzasadnione przyznanie waloru wiarygodności jedynie zeznaniom K. G. (2) w zakresie rzekomej współpracy K. G. (2) i K. G. (1) w dokonywaniu czynów zabronionych opisanych w akcie oskarżenia wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w sprawie i skazania oskarżonego za popełnienie czynów zabronionych stypizowanych w art. 280 § 2 k.k. i art. 279 § 1 k.k.;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść tego wyroku, a mianowicie - art. 4, 5 § 2, 410, 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego K. G. (1), a w szczególności przez wykluczenie wersji podawanej przez oskarżonego w sytuacji gdy brak jest materiału dowodowego potwierdzającego wersję zdarzeń opisanych przez K. G. (2);

3. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść tego wyroku, a mianowicie - art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 pkt. 1 k.p.k. polegające na zaniechaniu wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności, w tym w szczególności ustalenia czy i ew. kto posługiwał się bronią, czy i ew. kto posługiwał się atrapą broni oraz skonstruowanie uzasadnienia zaskarżonego w sposób sprzeczny z zasadami procedury karnej

II. na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k.

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść poprzez uznanie K. G. (1) winnym dokonania czynu zabronionego opisanego w punkcie VI aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 k.k. przy ustaleniu, iż czyn tego dokonał działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. K. (1) i ustaloną osobą pomimo, że w materiale dowodowym nie istnieje dowód na tą okoliczność, a w szczególności świadek K. G. (2) nie wskazywał oskarżonego jako osobę która miała brać udział w tym zdarzeniu.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść i wyrażający się w stwierdzeniu, że oskarżony K. G. (1) dokonując czynów zabronionych opisanych w punktach II - V posługiwał się bronią palną i przez to wyczerpał dyspozycję art. 280 § 2 k.k. pomimo że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności prawidłowo ustalonej okoliczności faktycznej iż sprawcy czynów zabronionych opisanych w punktach II - V aktu oskarżenia byli zamaskowani albowiem nosili kominiarki lub kaski motocyklowe, okoliczność udziału oskarżonego w tych zdarzeniach, a w szczególności posługiwania się bronią palną przez oskarżonego K. G. (1) jest domniemana i powinna być rozpatrywana z uwzględnieniem zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k.

W konkluzji skarżący wnosil:

- aby Sąd Odwoławczy, korzystając z uprawnień przewidzianych w art. 437 § 2 k.p.k., uchylił zaskarżone orzeczenie i orzekł odmiennie, co do istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonego od zarzutów popełnienia czynów zabronionych opisanych w art. 280 § 2 k.k. oraz art. 279 § 1 k.k.,

ewentualnie

- aby Sąd Odwoławczy, korzystając z uprawnień przewidzianych w art. 437 § 2 k.p.k., uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, w przypadku uznania że zebrane dowody nie pozwalają na wydanie orzeczenia odmiennego, co do istoty sprawy.

Obrońca A. J. (1) zarzucił wyrokowi:

I. na mocy art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4, art. 5 § 2, art. 7 k.p.k., 410 k.p.k. poprzez - będące wynikiem nieuwzględnienia zasad obiektywizmu, prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz niedostrzeżenie przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej skutkujące szeregiem nieprawidłowych stwierdzeń oraz ocen, w szczególności zaś tego, że zasługują na wiarę zeznania świadka K. G. (2), oceniając te zeznania jako zgodne z prawdą, konsekwentne, spójne i logiczne, mimo że odmienny wniosek wypływa z całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego;

II. na mocy art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mających wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony R. J. (2) dokonał zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 2 k.k.;

W konkluzji wnosił o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanego mu czynu, ewentualnie,
- 2) uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Obrońca oskarżonego Z. K. (1) zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez ocenę zeznań świadka E. L. z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, a w konsekwencji ustalenie w dowolny sposób, iż oskarżony Z. K. (1) mógł wyjechać z miejscowości W., w której przebywał w okresie maj - lipiec 1999 r., w celu popełnienia zarzucanego mu czynu w dniu 14 czerwca 1999 r., pomimo, iż na podstawie zeznań świadka E. L., jak również zeznań pozostałych świadków dokonanie takich ustaleń nie jest możliwe;

2) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez ocenę zeznań świadka A. C. oraz świadka M. W. z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, a w konsekwencji ustalenie w dowolny sposób, iż zeznania świadka A. C. stanowią przygotowaną linię obrony oskarżonego Z. K. (1), pomimo, iż z zeznań tego świadka oraz innych okoliczności nie wynika, że mogło istnieć jakiegokolwiek porozumienie świadka z oskarżonym w złożeniu zeznań o treści, która stanowiłaby przygotowaną linię obrony;

3) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez ocenę zeznań świadka K. G. (2) z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, brakiem szczególnej ostrożności przy ocenie zeznań tegoż świadka, składającego je w celu skorzystania z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary w innym postępowaniu;

4) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez niewskazanie, jakie fakty zostały udowodnione bądź nie udowodnione w oparciu o dowód w postaci opinii z zakresu badań daktyloskopijnych oceny i identyfikacji śladów linii papilarnych z dnia 21.05.2012 r., wydaną przez biegłego E. Ł. i jakie ustalenia Sąd pierwszej instancji poczynił w oparciu o tę opinię;

5) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przede wszystkim daty popełnienia czynu, co w konsekwencji doprowadziło do przypisania przez Sąd Okręgowy oskarżonemu zarzucanego czynu i określenia czasu jego popełnienia na dzień z 13/14 czerwca 1999 r., podczas, gdy zdarzenie miało miejsce w dniu 14 września 1999 r.;

6) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 191 § 1 w zw. z art. 181 § 1 k.p.k. poprzez nieuprzedzenie świadka M. W. o prawie odmowy zeznań jako osobie najbliższej dla oskarżonego Z. K. (1) i oparcie ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wyroku także na tych zeznaniach.

W konkluzji wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego Z. K. (1) od zarzucanego mu czynu.

Obrońca R. S. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. Co do czynu opisanego w pkt IX a/o:

a. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na:

i. błędnym przyjęciu, iż osobą biorącą udział w zdarzeniu był oskarżony R. S. (1) podczas gdy większość dowodów przeprowadzonych w sprawie, w szczególności zeznania naocznego świadka R. J. (k. 179-184), opinia nr (...) z zakresu badań genetycznych papierosa i włosa (k. 1175-1180), opinia z badań włosa (k. 1356-1359) oraz pozostałe ekspertyzy kryminalistyczne nie potwierdzają, aby oskarżony R. S. (1) brał jakkolwiek udział w przedmiotowym zdarzeniu;

ii. błędnym przyjęciu, że oskarżony posiadał lub posługiwał się w czasie zdarzenia bronią palną w postaci nieustalonej marki pistoletu oraz noża, w rezultacie czego doprowadził R. J. do stanu bezbronności, mimo iż dowody zgromadzone w sprawie, w szczególności zeznania naocznych świadków K. G. i R. J. bezpośrednio nie potwierdzają tej okoliczności a wręcz można z nich wnioskować, że broń, którą posługiwał się bliżej nieokreślony uczestnik zdarzenia była atrapą, o której zeznawał K. G. (k. 1944, 2101);

b. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu:

i. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez brak jego zastosowania i brak rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości wynikających z rozbieżnych zeznań naocznych świadków zdarzenia, tj. R. J. i K. G., a związanych z użyciem broni palnej w postaci nieustalonej marki pistoletu oraz noża* tak więc wyczerpania znamion czynu z art. 280 § 2 k.k.;

ii. naruszenie art. 410 w zw. z art. 424 § 1 pkt 1) k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez brak wszechstronnego wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy dotyczących strony przedmiotowej i podmiotowej czynu w kontekście możliwości odmiennej oceny prawnokarnej zarzucanego czynu niż przyjęta w akcie oskarżenia;

2. Co do czynu opisanego w pkt X a/o:

a. wymierzenie kary rażąco niewspółmiernej w stosunku do popełnionego przez oskarżonego czynu z art. 242 § 1 k.k., i nie uwzględnienie jako okoliczności łagodzącej nadzwyczajnej sytuacji osobistej oskarżonego, wynikającej z chęci pomocy matce, cierpiącej na chorobę alkoholową.

W konkluzji wnosił o:

1. co do czynu opisanego w pkt IX a/o:

a. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu opisanego w pkt IX a/o, ewentualnie,

b. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę kwalifikacji prawnokarnej czynu opisanego w pkt na czyn opisany w art. 280 § 1 k.k. i zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonywania kary;

2. co do czynu opisanego w pkt X a/o:

a. zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie kary łagodniejszego rodzaju albo wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania ewentualnie;

3. uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie obydwu czynów zarzucanych oskarżonemu i przekazanie sprawy sądowi I-ej instancji do ponownego rozpoznania.

Jednocześnie wnosił o zasądzenie na rzecz obrońcy z urzędu adw. M. P. kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu w II instancji, które nie zostały opłacone w całości ani w części.

Obrońca oskarżonego W. T. (1) zarzucił wyrokowi obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4, 7 i 410 k.p.k. poprzez:

a) bezkrytyczne, dowolne i sprzeczne z doświadczeniem życiowym oparcie orzeczenia wyłącznie na podstawie niekonsekwentnych, nielogicznych i nieznaających potwierdzenia w innych dowodach bezpośrednich i pośrednich zeznaniach K. G. (2) obciążających swoją treścią W. T. (1), skutkujące bezzasadnym przyjęciem, iż były one wiarygodne, spójne i logiczne, a w konsekwencji uznanie ich za jedyną podstawę skazania oskarżonego;

b) pozbawione obiektywizmu, oparte na nieprawdziwych twierdzeniach ustalenie, iż K. G. (2) nie miał zamiaru swoimi zeznaniami fałszywie oskarżać W. T. (1), mimo iż z tego faktu wywodził skutki procesowe w postaci korzyści płynących z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary;

c) sprzeczne, niekonsekwentne i bezkrytyczne ustalenia będące podstawą wyroku odnoszące się

do:

- nieuzasadnionego zdyskwalifikowania wyjaśnień oskarżonego, który stwierdził, że nie sprzedał K. G. (2) żadnej broni, a co więcej nawet nie zna świadka, co w ocenie Sądu stanowiło linię obrony oskarżonego;

- zakupu broni palnej od oskarżonego po kilku latach braku jakichkolwiek kontaktów, które minęły od przypadkowych spotkań w restauracjach na początku lat 90;

- czasu zbycia broni palnej przejawiające się rozbieżnościami w zeznaniach świadka, który podał 4 różne roczne daty zdarzenia w tym finalnie wskazał, że rzekoma transakcja miała miejsce w lutym 2002 roku, co uzasadnił faktem, iż jeździł wtedy samochodem marki L. (...), zaś kilka miesięcy po jej zakupie sprzedał ją szwagrowi P. R., podczas gdy Sąd opierając się na tym ustaleniu w uzasadnieniu, skazał oskarżonego za sprzedaż broni palnej w lutym 2001 roku;

- przyjęcia przez Sąd, że różnica wieku sięgająca prawie 20 lat nie jest żadną przeszkodą co do tego, z kim się spotyka i rozmawia w lokalach rozrywkowych, a więc nawiązuje stosunki koleżeńskie;

- nielogicznego uznania, że pomimo iż świadek i oskarżony nie znali się dobrze, rzekomo zaś tylko z przypadkowych, nieczęstych spotkań w lokalach, oskarżony, teoretycznie zakładając przez chwilę że zajmował się „handlem bronią, sprzedałby we własnym domu nieznaną i niezaufaną osobie broń palną;

- uznaniu przez Sąd, że oskarżony i świadek wcześniej umówili się co do sprzedaży broni, a następnie zaprzeczeniu temu twierdzeniu poprzez ustalenie, że świadek przyjechał do oskarżonego i dopiero wtedy powiedział, że chce zakupić od niego broń;

- spontanicznego zeznania świadka, iż w domu W. T. (1) był pies, mimo iż oskarżony takiego zwierzęcia nie posiadał;

- niepotwierdzonego w dowodach bezpośrednich opisu przez K. G. (2) wyglądu piwnicy w domu W. T. (1), zaś ustalenia przez Sąd, że pomimo to zeznania świadka są wiarygodne;

- braku oparcia w logice i doświadczeniu życiowym uzasadnienia faktu, skąd K. G. (2) wiedział, gdzie mieszka W. T. (1), skoro jak sam zeznał, nigdy nie odwiedzali się w domach oraz nie posiadali do siebie numerów telefonu.

W konkluzji wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zarzucił wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez ustalenie, że w przedmiotowej sprawie zachodzą przesłanki do zobowiązania oskarżonego K. G. (1) do naprawienia szkody jedynie w części pomimo istnienia przesłanek do zasądzenia odszkodowania w pełnej wysokości lub w wyższej wysokości niż 10.000 zł,

2. naruszenie przepisu art. 46 § 1 k.k. poprzez zobowiązanie oskarżonego K. G. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w wysokości 10.000 zł pomimo istnienia przesłanek do zasądzenia odszkodowania w pełnej wysokości lub wyższej wysokości niż 10.000 zł.

W konkluzji wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku punkcie VI sentencji poprzez zobowiązanie oskarżonego K. G. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zwrot pokrzywdzonej (...) kwoty 50.000 zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zasługuje, w przeważającej części, na uwzględnienie.

Oczywiście bezzasadna jest apelacja obrońcy oskarżonego W. T. (1).

Apelacje obrońców oskarżonych R. A. (1), K. G. (1), A. J. (1) R. S. (1) i Z. K. (1) okazały się zasadne w tym zakresie, w którym wskazywały na okoliczności, przemawiające za koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku, co do czynów określonych w pkt I, IV, V, VI, VII i IX aktu oskarżenia oraz uchylenia tegoż wyroku co do czynu określonego w pkt VIII aktu oskarżenia.

Jednocześnie za bezpodstawne uznać należy powyższe apelacje w pozostałym zakresie, czyli przede wszystkim, w częściach odnoszących się do wniosków o uniewinnienie oskarżonych R. A. (1), K. G. (4), A. J. (1), R. S. (1) i Z. K. (1) od czynów zarzucanych im w pkt I, II, III, IV, V, VII, VIII i IX aktu oskarżenia.

1) Jeżeli chodzi o czyny zarzucane oskarżonym R. A. (1), K. G. (1), A. J. (1) i R. S. (1) w pkt I, V, VII, IX aktu oskarżenia stwierdzić należy, że zebrane w sprawie dowody, z jednej strony pozwalają na odmienne orzeczenie co do istoty sprawy przez Sąd odwoławczy – głównie poprzez wyeliminowanie ustalenia o posługiwaniu się bronią palną (pkt V, VII) lub poprzez ustalenie, że sprawca nie miał świadomości, iż współdziała z osobą posługującą się bronią palną lub nożem (pkt I i IX) – a z drugiej strony dowody te, wbrew oczekiwaniom skarżących, nie dają podstaw do wydania w tym zakresie wyroku uniewinniającego.

Sąd Apelacyjny, zmieniając zaskarżony wyrok co do rozstrzygnięć odnoszących się do przestępstw określonych w pkt I, V, VII i IX aktu oskarżenia, nie dostrzegł potrzeby odwoływania się w tej mierze do reguły in dubio pro reo określonej w art. 5 § 2 k.p.k. ani też, tym bardziej, nie znalazł podstaw do podważenia, dokonanej przez Sąd I instancji oceny wiarygodności dowodów, na których oparł on powyższe rozstrzygnięcia (w tym dowodu z zeznań K. G. (2)) i tym samym do wzruszenia ustaleń Sądu I instancji wskazujących, iż R. A. (1), K. G. (1), A. J. (1) i R. S. (1) są sprawcami rozbojów określonych w pkt I, (III), IV (IX), V (VII) aktu oskarżenia a nadto K. G. w pkt II a/o.

Zakwestionowanie przez Sąd odwoławczy ustalenia Sądu I instancji, co do posługiwania się bronią palną przez K. G. i A. J. (pkt V i VII a/o) oraz co do stopnia świadomości R. A. i R. S., iż współpracują z osobami posługującymi się bronią palną lub nożem (pkt I i IX) obarczone były błędem dowolności – Sąd I instancji oparł je na faktach nieudowodnionych – co nie może być utożsamiane z zanegowaniem sądowej oceny wiarygodności podstawy dowodowej rozstrzygnięć dotyczących ww. rozbojów lub też z sytuacją istnienia nieusuwalnych wątpliwości o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k.

Należy więc w tym miejscu podkreślić, że Sąd I instancji trafnie ustalił (opierając się o wiarygodne wyjaśnienia i zeznania K. G. (2) – k. 534 w zw. z k. 2101), iż K. G. (1) miał ze sobą broń palną podczas wszystkich zarzucanych mu rozbojów to znaczy również tych, które popełnił wspólnie z R. A. (pkt I i III a/o), R. S. (pkt IV i IX a/o) i A. J. (pkt V i VII a/o). Wszelako sam fakt posiadania broni palnej przez K. G. nie jest równoznaczny z posługiwaniem się bronią, w warunkach określonych w art. 280 § 2 k.k. ani też nie wskazuje automatycznie na to, iż inni współsprawcy ww. przestępstw obejmowali swoim zamiarem i świadomością znamiona zbrodni rozboju kwalifikowanego z art. 280 § 2 k.k.

2) I tak, jeżeli chodzi o czyn popełniony w dniu 15 września 2010 r. w B. (pkt V i VII a/o), K. G. (2), w swoich pierwszych wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym, nie wspomniał o użyciu broni wobec pokrzywdzonego P. M. (1), wskazując jedynie na fakt przewrócenia pokrzywdzonego na ziemię i wyrwania mu torby (k. 75). Podczas okazania fotografii A. J., K. G. wyjaśnił, że dokonał z nim oraz z K. G. napadu na listonosza, przy czym K. G. zabrał broń (k. 538).

W trakcie rozprawy K. G. potwierdził, że nie wspominał w swoich wyjaśnieniach o zabraniu broni przez K. G., wskazując, iż „jest to przeoczenie po prostu” (k. 2101). Nie negując wiarygodności zeznań i wyjaśnień K. G. w tym zakresie (łącznie z ich doprecyzowaniem podczas rozprawy) stwierdzić należy, iż nadal nie można na ich podstawie dokonać ustalenia, czy rzeczywiście K. G. posługiwał się bronią, którą wówczas posiadał. Z zeznań K. G. wynika bowiem, że on również mógł posiadać w trakcie tego wydarzenia atrapę broni, i że mógł ją wówczas wyciągnąć (k. 1949).

Z kolei pokrzywdzony P. M. (1) zeznał, że tylko jeden ze sprawców pokazał mu pistolet. Nie widział go jednak z dostatecznej odległości by stwierdzić czy nie jest to plastikowa zabawka (k. 470v).

Jest oczywistym, iż w takiej sytuacji, wiarygodne dowody w postaci zeznań pokrzywdzonego P. M. i jednego ze sprawców rozboju K. G., nie wskazują w sposób jednoznaczny na to, że K. G. używał broni palnej w trakcie omawianego przestępstwa (pkt V, VII a/o) i że pozostali współsprawcy (w tym A. J.) widzieli to działanie oraz wyrazili na nie zgodę (vide rozważania na k. 112 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Tym samym ustalenie Sądu I instancji, że K. G., A. J. posługiwali się bronią palną w czasie rozboju popełnionego na szkodę P. M. obarczone jest błędem dowolności (pkt IV i IX wyroku w zw. z pkt V i VII a/o).

Zgromadzony materiał dowodowy pozwala na odmienne orzeczenie w tym zakresie przez Sąd odwoławczy, sprowadzające się do wyeliminowania z opisu czynu zarzucanego oskarżonym K. G. w pkt V a/o (przypisanego mu w pkt IV wyroku) oraz A. J. w pkt VII a/o (przypisanego mu w pkt IX wyroku), ustalenia „posługując się bronią nieustalonego rodzaju” i przyjęcia, że czyn ten wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w przepisie art. 280 § 1 k.k. oraz orzeczenia stosownych kar przewidywanych w ww. przepisie.

3) Za ustalenie dowolne, oparte na faktach nieudowodnionych, uznać też należy, przyjęte przez Sąd I instancji, (w zakresie czynów określonych w pkt I i IX a/o) ustalenie, że oskarżeni R. A. (1) i R. S. (1) mieli świadomość, iż współdziałają z osobą, która posługuje się niebezpiecznym przedmiotem – tj. bronią palną (pkt I i IX) oraz nożem (pkt IX).

Jeżeli chodzi o rozbój w miejscowości K. w dniach 11/12 września 2000 r. (pkt IX a/o), to z wiarygodnych zeznań K. G. (2) wynika jednoznacznie, że K. G. miał wówczas broń palną ((...)(...)) i pokazywał tą broń pokrzywdzonemu kierowcy T. R. J. (1) (k. 77). U R. S., K. G. broni nie widział, a przed napadem na T. nie ustalono użycia broni palnej lub innego niebezpiecznego narzędzia (k. 1951, 2104). Po zatrzymaniu T. trzech sprawcy (tj. K. G., R. S. i nieustalony mężczyzna o ps. (...)) podbiegli do niego, otworzyli drzwi i wyciągnęli kierowcę (K. G. k. 77). Z kolei z zeznań pokrzywdzonego K. J. wynika, że dostrzegł on tylko dwóch podbiegających do T. mężczyzn, którzy następnie próbowali wyciągnąć go z samochodu. Jeden z nich pokazał mu jasny metaliczny pistolet, po czym obaj napastnicy weszli do kabiny samochodu i drugi z nich przyłożył nóż do jego karku (k. 181 – 183). Sąd I instancji w sposób przekonujący, wykazał, że różnice pomiędzy zeznaniami pokrzywdzonego i wyjaśnieniami K. G. w powyższym zakresie nie podważają wiarygodności tych osób (str. 62 i 79 uzasadnienia). Wszelako w ocenie Sądu Apelacyjnego, analiza obu zarysowanych powyżej relacji – K. G. i K. J., we wzajemnym ich powiązaniu – nie pozwalają na dokonanie niebudzącego wątpliwości ustalenia, iż R. S. był jednym z dwóch napastników, którzy znaleźli się wewnątrz kabiny samochodu T. posługując się tam niebezpiecznymi przedmiotami w postaci pistoletu i noża. Dowody te nie stanowią też wystarczającej podstawy do uznania, że trzeci ze sprawców, który znajdował się poza kabiną T., obejmował swoim zamiarem i świadomością użycie broni palnej i noża przez dwóch sprawców bezpośrednio atakujących pokrzywdzonego, tym bardziej, że jak konsekwentnie zeznawał K. G. – przed powyższym rozbojem sprawcy nie ustalili, iż będą posługiwać się bronią palną lub innym niebezpiecznym

narzędziem (k. 1951, 2104). Zatem ustalenie, że R. S. widział, iż użyto broni palnej i noża wobec pokrzywdzonego oraz wyrażał zgodę na takie działanie uznać należy za dowolne (rozważania z k. 86 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). W konsekwencji Sąd Apelacyjny, opierając się na tym samym materiale dowodowym, który stanowił podstawę dla ocen i ustaleń Sądu I instancji, ustalił, iż R. S. popełnił czyn zarzucany mu w pkt IX a/o nie mając świadomości, iż współdziałał z osobami posługującymi się bronią palną i nożem oraz w efekcie – przyjął, iż czyn ten wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i wymierzył oskarżonemu stosowną karę przewidzianą za to przestępstwo.

Jednocześnie, korygując omyłkę Sądu I instancji, Sąd Apelacyjny ustalił, że czyn ten został popełniony przez R. S. działającego wspólnie i w porozumieniu z K. G. i ustaloną osobą i kolejną nieustaloną osobą o pseudonimie (...) (a nie z dwiema kolejnymi nieustalonymi osobami, jak błędnie wskazano w pkt XIX zaskarżonego wyroku).

Analogiczną korektę zaskarżonego wyroku przeprowadzono, co do tego samego czynu w odniesieniu do oskarżonego K. G. (1), ustalając, iż czyn zarzucany mu w pkt IV a/o został dokonany wspólnie i w porozumieniu z R. S., ustaloną osobą i kolejną nieustaloną osobą o ps. (...), a nie z kolejnymi dwiema nieustalonymi osobami jak błędnie wskazano w pkt IV – trzeci akapit – zaskarżonego wyroku).

4) Jeżeli chodzi o rozbój w miejscowości K. w dniu 16 października 2000 r. (pkt I a/o) to również w tym przypadku (podobnie jak w odniesieniu do rozboju w miejscowości K.) za trafne uznać należy ustalenie Sądu I instancji, że bronią palną posługiwał się K. G. (1) (str. 27 uzasadnienia wyroku). Sprawca ten, jak wynika z wiarygodnych wyjaśnień i zeznań K. G., w trakcie wszystkich zarzucanych mu w akcie oskarżenia rozbojów, miał przy sobie broń palną (k. 534, 2101). Z kolei zeznania pokrzywdzonych wskazują, że tylko jeden ze sprawców posługiwał się bronią, i że właśnie z tej broni wypadł na ziemię nabój kal. 9 mm, znaleziony następnie w trakcie oględzin miejsca zdarzenia (k. 359, 343, 127, 1828, 1831, w zw. z k. 345 – 350). K. G. zeznał w czasie rozprawy, że R. A. nie posiadał wówczas broni palnej raczej, nie miał nic wspólnego z bronią. Jeżeli miał broń to raczej jakąś atrapę – bo prawdziwej broni nie miał (k. 2106). Nie ulega wątpliwości, że nabój (ostra amunicja) o którym mówi pokrzywdzona (k. 1831) nie mógł wypaść z atrapy broni, a zatem sprawcą, który wymierzył w jej stronę broń był K. G., posługujący się wówczas bronią palną a nie atrapą broni palnej.

Zebrany materiał dowodowy nie pozwala natomiast na ustalenia, że drugi sprawca (R. A.) obejmował swoim zamiarem i świadomością fakt użycia broni palnej przez K. G.. Sąd I instancji słusznie przyjął, że sprawcy nie uzgadniali użycia w czasie napadu broni palnej (str. 17 uzasadniania). Jednak ustalenie tego Sądu, że R. A. „niewątpliwie” widział, iż użyto broń palną uznać należy za zbyt daleko idące (str. 27). Odnotować bowiem należy, że w momencie gdy pokrzywdzana ujrzała wymierzoną w swoją twarz broń, to w pomieszczeniu światło było zgaszone (k. 1832). Następnie rozpoczęła się szamotanina pomiędzy sprawcami a pokrzywdzonymi i dopiero wówczas pokrzywdzona zapaliła światło (k. 359). W tej sytuacji – niezależnie od aktualnego przekonania pokrzywdzonych w tej kwestii, (wyrażonego przeszło 12 lat po przedmiotowym zdarzeniu) - uznać należy, że nie udowodniono w toku niniejszego postępowania, iż R. A. uświadamiał sobie fakt posługiwania się bronią palną przez K. G., a w związku z tym, ustalenia Sądu I instancji, iż R. A. widział, że użyto broń palną i że wyraził zgodę na takie działanie, obarczone jest błędem dowolności.

Sąd Apelacyjny, opierając się na dowodach stanowiących podstawę rozstrzygnięcia Sądu I instancji, poczynił (w zakresie czynu określonego w pkt I a/o) ustalenie, że R. A. nie miał świadomości, iż współdziałał z osobą która posługuje się bronią palną i przyjął, że czyn ten wyczerpał znamiona przestępstwa opisanego w art. 280 § 1 k.k., wymierzając mu stosowną karę na podstawie tegoż przepisu.

5) Oczywiście błędne okazały się też ustalenia Sądu I instancji dotyczące czynu z art. 179 § 1 k.k., popełnionego w G. na szkodę E. N. (1) (zarzut z pkt VI i VIII aktu oskarżenia).

Po pierwsze, Sąd I instancji (powielając w tym zakresie błąd zawarty w akcie oskarżenia) ustalił, że włamanie do domu pokrzywdzonej E. N. (1) nastąpiło w dniach 13/14 czerwca 1999 r. podczas gdy z zeznań pokrzywdzonej i innych świadków wynika jednoznacznie, że przestępstwo to zostało popełnione nocy z 13 na 14 września 1999 r. (k. 754 i nast.). Po drugie, nie ma dowodów pozwalających na ustalenie, że jednym ze sprawców tegoż przestępstwa był oskarżony K. G.. W pisemnych motywach wyroku stwierdzono, że stan faktyczny co do powyższego czynu, również w zakresie

sprawstwa K. G., ustalono w oparciu o zeznania K. G. i pokrzywdzonej E. N. oraz protokoły oględzin miejsca zdarzenia i pozostały materiał dowodowy. Zauważyć wszelako należy, że w zebranych materiale dowodowym – poza zeznaniami K. G. – brak jest jakichkolwiek danych wskazujących na zasadność podejrzenia, iż K. G. mógł współdziałać w popełnieniu przestępstwa na szkodę E. N.. Co więcej, również zeznania K. G. nie uzasadniają trafności zarzutu stawianego w tym zakresie K. G..

K. G. w toku całego postępowania konsekwentnie sygnalizował, iż nie wie (nie pamięta), kto poza Z. K. i D. (A. J.) brał udział w przedmiotowym włamaniu (k. 51, k. 99, k. 833, k. 1935). Już na etapie postępowania przygotowawczego K. G. był szczegółowo przesłuchiwany na powyższą okoliczność i wskazał, że był tam „jeszcze ktoś z moich znajomych, którzy ze mną w tym czasie popełniali przestępstwa, ale na tą chwilę nie jestem w stanie dokładnie wskazać tej osoby” i dalej na pytanie prokuratora kto uczestniczył jeszcze w tym włamaniu tj. J. J. (3), K. G. (1) czy inna osoba, świadek K. G. wyjaśnił „Nie wiem dokładnie i nie potrafię w tej chwili wskazać jaka to była osoba, że względu na upływ czasu” (k. 833). Powyższe stanowisko K. G. podtrzymał podczas rozprawy głównej (k. 1953, 2106). W tej sytuacji uznać należy, że ustalenia Sądu I instancji, dotyczące współudziału K. G. w powyższym przestępstwie, jest oparte na faktach nieudowodnionych w toku procesu karnego a materiał dowodowy zebrany w tym zakresie pozwala na odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie tegoż oskarżonego od popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k. zarzucanego mu w pkt VI a/o.

6) Jak powiedziano wcześniej, Sąd I instancji powielił w swoich ustaleniach faktycznych błąd zawarty w akcie oskarżenia, w zakresie dotyczącym czynu popełnionego na szkodę E. N. (1). Z. K. (1) został oskarżony w ramach pkt VIII a/o o to że w dniu 13/14 czerwca, działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. i innymi osobami, włamał się do domu jednorodzinnej w G. zabierając w celu przywłaszczenia pieniądze i przedmioty o łącznej wartości 36.000zł na szkodę E. N..

Sąd I instancji uznał oskarżonego Z. K. za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt VIII a/o, a w stanie faktycznym tegoż rozstrzygnięcia stwierdził (na str. 114 uzasadnienia wyroku), iż czyn ten został popełniony w nocy z 13/14 czerwca 1999 r. Jednocześnie już na kolejnej (115) stronie pisemnych motywów wyroku, Sąd przywołał jako podstawę powyższego stanu faktycznego m. in. zeznania pokrzywdzonej E. N. – która oświadczyła, iż przedmiotowe zdarzenie nastąpiło w nocy z 13/14 września 1999 r.

Z kolei, oceniając zeznania tegoż świadka, Sąd wskazał, iż świadek konsekwentnie opisywała przestępstwo popełnione w nocy z 13 na 14 czerwca 1999 r. Powyższe, oczywiste rozbieżności pomiędzy ocenami i ustaleniami faktycznymi Sądu I instancji, a materiałem dowodowym na którym zostały oparte, co do czynu zarzucanego Z. K. w pkt VIII a/o, sprawiają, iż zaskarżone orzeczenie nie może uzyskać, w powyższym zakresie, rangi prawomocności. Sprawa nie dojrzała w tej mierze do ostatecznego rozstrzygnięcia, a błędne ustalenia faktyczne Sądu I instancji nie mogły być skorygowane w postępowaniu odwoławczym. Zauważyć bowiem należy, że cała linia obrony oskarżonego Z. K. w postępowaniu sądowym została skonstruowana wokół zarzutu popełnienia przestępstwa w czerwcu 1999 r. Oskarżony Z. K. wykazywał, że w tym okresie przebywał w innym regionie kraju i przedstawiał na tę okoliczność szereg dowodów.

Natomiast rozważania Sądu I instancji, dotyczące wiarygodności dowodów obciążających oskarżonego Z. K. sprawstwem włamania, do którego doszło w rzeczywistości we wrześniu 1999 r., sprowadzają się w znacznej mierze do oceny materiału dowodowego, odnoszącego się do okoliczności związanych z miejscem pobytu oskarżonego w czerwcu 1999 r. Rozpoznanie powyższego uchybienia podniesionego w pkt 5 apelacji obrońcy oskarżonego Z. K. było jak wyżej wykazano, wystarczające do wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym, zaś rozpoznanie pozostałych, wskazanych w tejże apelacji, uchybień uznać należy za przedwczesne dla dalszego toku postępowania. Sąd ponownie rozpoznający sprawę po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w niezbędnym zakresie, określił w precyzyjny sposób datę popełnienia przestępstwa na szkodę E. N., a następnie, badając i uwzględniając dowody i okoliczności przemawiające na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego, ocenił je zgodnie z zasadami określonymi w art. 7 k.p.k. i poczynił wolne od błędów ustalenia faktyczne, w zakresie dotyczącym zarzutu stawianego Z. K. w pkt VIII a/o.

7) Trafna okazała się apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt VI wyroku, zobowiązującego oskarżonego K. G. do naprawienia w części szkody wyrządzonej przestępstwem, zarzucanym mu w pkt II a/o i przypisanym w pkt IV wyroku, pierwszy akapit, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej firmy (...) S.A. kwoty 10.000. zł. Określając wysokość zasądzonej kwoty Sąd uwzględnił sytuację majątkową oskarżonego K. G. (str. 174 uzasadnienia). Powyższe stanowisko nie zasługuje na aprobatę. Zasadą, jak słusznie podnosi skarżący, powinno być naprawienie szkody przez sprawcę w pełnej wysokości. Obowiązek naprawienia szkody w części może być orzeczony tylko wówczas, gdy zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie szkody w pełnej wysokości lub gdy konieczność obniżenia odszkodowania wynika z zachowania oskarżonego.

W sprawie niniejszej ustalano precyzyjnie pełną wysokość szkody. Sprawcy zabrali w celu przywłaszczenia kwotę 50.000 zł na szkodę (...) S.A. Obaj współsprawcy rozboju – oskarżony K. G. i K. G. - podzielili zrabowaną gotówkę i każdy z nich otrzymał kwotę po 25.000 zł (k. 69). Określając zatem obowiązek naprawienia szkody, Sąd I instancji powinien uwzględnić jedynie zakres współsprawstwa oskarżonego K. G., a także wysokość uzyskanych przez niego korzyści i w konsekwencji zobowiązać go do naprawienia szkody w części, wynoszącej 25.000 zł. Ponieważ sprawców było dwóch, odgrywali oni w przestępstwie popełnionym na szkodę (...) S.A. analogiczne role i podzielili się równo zagarniętym mieniem, wniosek apelacyjny o zasądzenie na rzecz pokrzywdzonej firmy kwoty przekraczającej 25.000 zł nie zasługiwał na akceptację. Sąd Apelacyjny, zmieniając zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia z pkt VI zaskarżonego wyroku, orzekł zatem wobec K. G. obowiązek naprawienia szkody w części, zobowiązując go do zapłaty na rzecz (...) S.A. kwoty 25.000 zł.

8) Natomiast zmieniając zaskarżony wyrok, w odniesieniu do oskarżonych K. G. oraz pozostałych oskarżonych R. A., A. J. i R. S., w zakresie odnoszącym się do czynów zarzucanych im w pkt I, V, VII i IX a/o i przyjmując że czyny te wyczerpują znamiona przestępstwa określonego w art. 280 § 1 k.k., Sąd Apelacyjny orzekł wobec nich kary pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, mając na względzie wszystkie te okoliczności obciążające i łagodzące, które uwzględnił przy wymiarze kar Sąd I instancji.

Analogicznie, przy orzekaniu kar łącznych pozbawienia wolności wobec oskarżonych K. G. i R. S., Sąd Apelacyjny uwzględnił te okoliczności, które miał na uwadze Sąd I instancji i wymierzył K. G. karę łączną 3 lat pozbawienia wolności i R. S. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności. Jednocześnie Sąd Apelacyjny uznał, że brak jest podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania kar 2 lat pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych R. A., A. J. i R. S. w pkt 2, 7, i III niniejszego wyroku przyjmując, że nie jest to wystarczające dla celów zapobiegawczych i wychowawczych jakie kara ta ma osiągnąć wobec ww. oskarżonych.

Podsumowując stwierdzić należy, że apelacje obrońców oskarżonych R. A., K. G., A. J., Z. K. i R. S., a także pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego okazały się o tyle zasadne, o ile doprowadziły do wskazanej wyżej zmiany zaskarżanego wyroku lub, jak w przypadku Z. K., do jego częściowego uchylecia.

II.

1) W pozostałym zakresie apelacje obrońców R. A., K. G., A. J. i R. S. uznać trzeba za bezzasadne i to w stopniu niemal oczywistym. Oczywiście bezzasadna jest też apelacja obrońcy oskarżonego W. T. (1).

Z uwagi na zbieżność znacznej części zarzutów postawionych w powyższych apelacjach oraz argumentów zawartych w ich uzasadnieniach, celowym jest, na tym etapie rozważań łączne ich omówienie.

Wszystkie te apelacje – bez względu na charakter zarzutów jakie stawiają wyrokowi – czy to zarzucając sądowi obrazę przepisów postępowania (głównie art. 2 § 2, 4, 5 § 2, 7, 366, 410, 424 k.p.k.) czy nadto stawiając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia - sprowadzają się, w istocie, do zakwestionowania wiarygodności dowodu z wyjaśnień i zeznań świadka K. G. (2) na których Sąd I instancji oparł ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa i winy oskarżonych.

Odnosząc się na wstępie do zarzutów obrazę prawa procesowego stwierdzić należy, że w tym przypadku nie jest wystarczającym jedynie wskazanie konkretnego uchybienia ale, stosownie do art. 438 pkt 2 k.p.k.,

należy też wykazać możliwość istnienia związku pomiędzy obrazą danego przepisu prawa a treścią zaskarżonego orzeczenia.

Z tego względu nie sposób podzielić, postawionego w apelacjach obrońców R. A., K. G. i R. S., zarzutu obrazę art. 424 k.p.k. w aspekcie jego wpływu na treść wyroku. Sporządzenie uzasadnienia wyroku jest bowiem czynnością wtórną wobec samego wyrokowania. Zatem sposób rozstrzygnięcia sprawy, nie zależy od tego czy treść pisemnego uzasadnienia wyroku odpowiada wymogom art. 424 k.p.k.

Uzasadnienie wyroku w przedmiotowej sprawie, nawet jeżeli uznać,

że w niektórych fragmentach jest nadmiernie schematycznie, nie zawiera tego rodzaju mankamentów, które czyniłyby niemożliwym, przesłedzenie i poddanie kontroli rozważania Sądu I instancji, czy też uniemożliwiłyby merytoryczne ustosunkowanie się do poszczególnych zarzutów apelacyjnych.

Tym samym nie można przyjąć, że sposób sporządzenia pisemnych motywów wyroku, w wyżej określonej części spowodował, iż orzeczenie Sądu I instancji uchyla się w tym zakresie spod kontroli instancyjnej, co sprawia, że zarzut obrazę art. 424 k.p.k. w odniesieniu do tej części uzasadnienia, nie spełnia wymogów z art. 438 pkt 2 k.p.k.

Ustosunkowując się do zarzutu obrazę art. 5 § 2 k.p.k. przypomnieć

należy, że reguła zawarta w tym przepisie ma zastosowanie jedynie wtedy, gdy nie dające się usunąć wątpliwości rzeczywiście w sprawie występują.

Nakaz rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego zostałby naruszony tylko wówczas gdyby Sąd orzekający w sprawie nabral wątpliwości co do przebiegu czynu przypisanego oskarżonemu, a następnie wobec niemożności usunięcia tych wątpliwości, rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Taka sytuacja w niniejszej sprawie, nie występuje a zatem o obrazę art. 5 § 2 k.p.k. nie może być mowy. Zarzut obrazę art. 5 § 2 k.p.k. ma bowiem rację bytu nie wtedy gdy skarżący uznają, że w sprawie występują nieusuwalne wątpliwości, ale wtedy gdy to Sąd stwierdza ich istnienie, a pomimo to postępuje niezgodnie z tym przepisem.

Zgodnie z powołanym przez skarżących przepisem art. 410 k.p.k.,

który jest powiązany z wyrażoną w art. 4 k.p.k. generalną zasadą obiektywizmu, przedmiotem analizy Sądu powinny być wszystkie okoliczności sprawy, które mają znaczenie dla rozstrzygnięcia, zaś całokształt tych istotnych okoliczności - po ich prawidłowym ujawnieniu i wyjaśnieniu w toku procesu (art. 366 k.p.k.) - winien stanowić podstawę wydanego rozstrzygnięcia. Z powyższych obowiązków Sąd I instancji wywiązał się w sposób należyty.

Podkreślić należy, że Sąd I instancji rozważając, w sposób obiektywny, całokształt okoliczności i dowodów ujawnionych w toku rozprawy głównej (a więc nie tylko tych niekorzystnych, ale i korzystnych dla oskarżonych) poddał je wyczerpującej analizie i ocenie, zgodnej ze wskazaniami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego - zatem nie ma żadnych podstaw do uznania, że Sąd ten uchybił zasadzie określonej w przepisie art. 7 k.p.k.

W oparciu o wszechstronną analizę całokształtu zebranych dowodów,

których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej oraz nie

wykracza poza ramy oceny swobodnej, Sąd I instancji poczynił kompletne i

bezbłędne ustalenia faktyczne (za wyjątkiem wymienionych na wstępie, a skorygowanych w postępowaniu odwoławczym, ustaleń, dotyczących posługiwania się bronią palną oraz świadomości oskarżonych współdziałających z osobami posługującymi się przedmiotami określonymi w § 2 art. 280 k.k. - w ramach czynów z pkt I, V, VII i IX a/o - oraz dotyczących sprawstwa K. G., w zakresie czynu z pkt VI a/o), zaś żadna z apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych R. A., K. G., A. J. R. S. i W. T. nie zawiera takich zarzutów i argumentów, które mogłyby podważyć trafność ocen i ustaleń dokonanych przez ten Sąd.

W szczególności na akceptację nie zasługują wszystkie te argumenty,

wymienione zarówno w ramach zarzutów apelacyjnych jak i w uzasadnieniach wymienionych apelacji, za pomocą których skarżący usiłują

zakwestionować sądową ocenę wiarygodności zeznań świadka K. G. (2). Jak bowiem wynika z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji poddał zeznania K. G. rzetelnej i szczegółowej analizie, w korelacji z innymi ujawnionymi w sprawie dowodami, a także logicznej ocenie, uwzględniającej wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Na tej podstawie Sąd I instancji słusznie uznał, że zeznania K. G. zasługują na wiarę w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, i że, tym samym, nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, iż świadek K. G., świadomie fałszując rzeczywistość, obciążał w toku śledztwa oskarżonych sprawstwem czynów zarzucanych im w akcie oskarżenia.

Nie można w związku z tym zaaprobować toku rozumowania zaprezentowanego, niemal we wszystkich apelacjach, w myśl którego, osoba

podejrzana o popełnienie szeregu przestępstw, staje się automatycznie niewiarygodna, jeśli zdecyduje się na złożenie szczyrych wyjaśnień w celu poprawienia swojej sytuacji procesowej.

Okoliczność, że postawa świadka K. G. w niniejszej sprawie może doprowadzić w efekcie do skorzystania przez niego z dobrodziejstwa art. 60 § 3, § 5 i § 6 k.k. w innej sprawie, nie może być - jak chcą skarżący - argumentem przemawiającym za koniecznością zakwestionowania jego wyjaśnień. Tezę taką należałoby wykazać, czego skarżący nie uczynili.

Przytaczane w tym zakresie argumenty ograniczają się, w istocie, do przyjęcia założenia, które a priori świadczyłoby o każdorazowej niewiarygodności osoby ubiegającej się o skorzystanie z przywileju określonego w art. 60 § 3 k.k. To z kolei byłoby równoznaczne z lansowaniem legalnej teorii oceny dowodów, która nie jest akceptowana w

doktrynie polskiego prawa procesowego, jak i w orzecznictwie. Jest przy

tym oczywistym, że zeznania osoby ubiegającej się o zastosowanie art. 60 § 3 k.k. podlegają, tak jak w niniejszej sprawie, należytej weryfikacji i tylko w przypadku gdy przedstawiają one prawdziwy przebieg inkryminowanych

wydarzeń, mogą prowadzić do uzyskania przywilejów przewidywanych przez ten przepis.

Kwestionując wiarygodność zeznań K. G., autorzy ww. apelacji w polemiczny sposób odnoszą się do okoliczności, które Sąd I instancji przekonująco i szczegółowo omówił, w kontekście całokształtu zgromadzonych dowodów, w ramach pisemnych motywów wyroku.

Podzielając w tym zakresie stanowisko Sądu I instancji, nie można się zgodzić ze skarżącymi, iż Sąd ten nadał walor wiarygodności zeznaniom K. G. po przeprowadzeniu ich jednostronnej, arbitralnej nieobiektywnej oceny, przekraczającej granice swobodnej oceny. Przeczy temu lektura pisemnego uzasadnienia wyroku, z którego wynika, że Sąd I instancji poddał poszczególne wyjaśnienia, a następnie zeznania, K. G. wnikliwej analizie oraz ocenie w korelacji z całokształtem

ujawnionego materiału dowodowego, trafnie wskazując, które dowody je

potwierdzają. Sąd I instancji słusznie zauważył, że K. G. w toku postępowania, wiarygodnie i konsekwentnie, opisywał przestępstwa w których brał udział. Jego relacji w żadnej mierze nie znamionuje tendencja do konfabulacji i ubarwiania ról poszczególnych oskarżonych, czy pomniejszania znaczenia swojego udziału przy popełnianiu przestępstw – przeciwnie, przyznając się do popełnienia tych czynów szczegółowo opisał jaka była jego rola.

Na marginesie zauważyć należy, że możliwość skorzystania przez K. G. z nadzwyczajnego złagodzenia kary w trybie art. 60 § 3, 5 i 6

k.p.k., jest uwarunkowana wskazaniem co najmniej dwóch osób, występujących w popełnionych przez niego przestępstwach. Tym samym, dla polepszenia swojej sytuacji procesowej, K. G. nie musiał podawać takiej ilości współpracujących z nim osób, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, jaka jest objęta aktem oskarżenia w niniejszej sprawie, tym bardziej, że w swoich wyjaśnieniach i zeznaniach ujawnił informacje, dotyczące szeregu innych osób, uczestniczących w popełnianiu wielu poważnych przestępstw kryminalnych m.in. określonych w art. 148 k.k.

Skarżący, kwestionując wiarygodność relacji K. G., zdają

się nie dostrzegać tego, że nie jest to dowód odosobniony w całokształcie

zebranego materiału dowodowego. Wyjaśnienia tegoż oskarżonego, w zakresie szeregu istotnych faktów, znajdują bowiem potwierdzenie w innych

dowodach i to, co istotne, nawet w wyjaśnieniach samych oskarżonych - np. co do tego, że niektórzy z nich znali się wzajemnie, lub też że znali

K. G..

Kwestia materiału dowodowego, wspierającego wiarygodność relacji

została wyczerpująco i przekonująco omówiona w pisemnych motywach wyroku, zaś rozważania Sądu I instancji w tym zakresie podziela również Sąd odwoławczy.

W tej sytuacji trudno uznać, że zeznania K. G. są jak sugerują skarżący, jedynie niewiarygodnymi, bezpodstawnymi pomówieniami, przypisującymi oskarżonym sprawstwo niepopelnionych przez nich czynów, w celu osiągnięcia maksymalnych korzyści procesowych.

Podsumowując trzeba stwierdzić, że apelacje obrońców oskarżonych

nie wykazały aby ocena zeznań K. G., dokonana przez Sąd I instancji, przekraczała granice określone w art. 7 k.p.k.

Przekonanie Sądu orzekającego pozostaje tak długo pod ochroną art.

7 k.p.k. dopóki nie zostanie wykazane, że zaskarżone orzeczenie zostało oparte, bądź na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź też ujawnionych, ale ocenionych w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego.

We wniesionych apelacjach nie wykazano by, poza zasięgiem analizy

Sądu I instancji, pozostały istotne dla rozstrzygnięcia dowody lub by ocena zebranych dowodów była niezgodna z faktami, wiedzą logiką i doświadczeniem życiowym. Uznać zatem należy, że stanowisko Sądu I instancji w zakresie oceny ujawnionych dowodów, w tym szczególnie co do

oceny wiarygodności zeznań K. G., nie zostało skutecznie zakwestionowane i pozostaje pod ochroną reguły wyrażonej w art. 7 k.p.k.

2) Rozpoznając apelacje obrońców oskarżonych w zakresie pozostałych

zarzutów i argumentów, których nie omówiono w powyższych, ogólnych rozważaniach, stwierdzić należy, że również w tej mierze nie zasługują one

na aprobatę.

Nietrafny okazał się sformułowany w pkt II 1a apelacji obrońcy R. A. (1) - zarzut obrazy art. 2 § 2, 7, 4 i 424 k.p.k. poprzez dowolne, zdaniem skarżącego, przyjęcie, iż wyjaśnienia K. G. są wiarygodne, wobec braku wszechstronnego rozważania wszystkich okoliczności sprawy, w tym m. in. okoliczności, iż K. G. realizował jedynie własne cele (skorzystanie z art. 60 k.k.) oraz „deponował” bez żadnego potwierdzenia w innych obiektywnych dowodach, w zakresie sprawstwa oskarżonego R. A..

Należy nadmienić, że aktualne pozostają w tej mierze (zwłaszcza w zakresie okoliczności dotyczących przywilejów z art. 60 k.k.) rozważania zawarte w poprzedniej części niniejszego uzasadnienia, wskazujące, iż Sąd I instancji, również w odniesieniu do sprawstwa R. A., nie naruszył reguł określonych w art. 7, 4 i 424 k.p.k. W ramach obszernych rozważań (str. 1-28 uzasadnienia) dotyczących tejże kwestii, Sąd I instancji, w sposób wyjątkowo wnikliwy i wszechstronny analizował okoliczności rzutujące na ocenę wiarygodności wyjaśnień i zeznań K. G., które, wbrew sugestiom skarżącego, są gruntownie zakotwiczone (również w zakresie czynu przypisanego R. A.) w pozostałym, wiarygodnym materiale dowodowym w postaci m. in. zeznań świadków (w tym osób pokrzywdzonych przestępstwami z pkt od I do IX a/o), protokołów oględzin itp.

Jest przy tym oczywistym, że proces potwierdzania wiarygodności dowodu z zeznań K. G. nie może być postrzegany w sposób cząstkowy, odnoszący się do wybranego przestępstwa (w tym przypadku do czynu z pkt I a/o) w zakresie działania tylko jednego z współsprawców. Powinien on się bowiem opierać, tak jak tego dokonał Sąd I instancji, na głębokiej analizie całokształtu zebranych dowodów, we wzajemnym ich powiązaniu, w zakresie wszystkich przestępstw rozpatrywanych w niniejszej sprawie.

Zarzut postawiony w pkt II 1a apelacji obrońcy oskarżonego R. A. nie zasługuje też na akceptację w zakresie wskazującym, że K. G. poprzez odmowę składania zeznań w niniejszej sprawie, unikał odpowiedzialności za prawdziwość swoich depozycji i jedynie „potwierdzał” odczytywane mu protokoły, co uniemożliwiało weryfikację jego depozycji. W szczególności nie można uznać, że skorzystanie przez przesłuchiwanego świadka z jego ustawowego prawa, zagwarantowanego mu w art. 182 § 3 k.k. powinno, tak jak to sugeruje skarżący, budzić wątpliwości co do jego wiarygodności.

Taki pogląd jest bezzasadny zwłaszcza w realiach postępowania dowodowego przeprowadzonego w niniejszej sprawie. Świadek K. G., (pomimo początkowej deklaracji o skorzystaniu z prawa do odmowy zeznań w myśl art. 182 § 3 k.p.k.), po odczytaniu mu kolejnych protokołów przesłuchań z postępowania przygotowawczego, nie ograniczył się bowiem do potwierdzenia ich treści, lecz udzielał niezwykle obszernych odpowiedzi na pytania oskarżonych, ich obrońców oraz Sądu – zwłaszcza w nawiązaniu do protokołów wyjaśnień bezpośrednio obciążających oskarżonych (k. 1934 – 1951., 2097 – (...)). Trudno w tej sytuacji zgodzić się z zarzutem skarżącego, iż K. G., poprzez skorzystanie z uprawnienia określonego przez art. 182 § 3 k.k. uniemożliwił weryfikację treści swoich wyczerpujących zeznań, podważając tym samym ich wiarygodność. Oskarżeni i ich obrońcy mieli bowiem w toku rozprawy niemal nieograniczoną możliwość zadawania pytań świadkowi K. G. (w protokołach nie odnotowano odmowy odpowiedzi świadka na poszczególne pytania) i mogli w ten sposób wykazywać ewentualną niewiarygodność wcześniejszych wyjaśnień i zeznań tegoż świadka.

W tym kontekście, za chybiony (a zarazem sprzeczny z zarzutami zawartymi w pkt II 1a) uznać należy, zarzut sformułowany w pkt I uzasadnienia apelacji wskazujący, iż dowód z zeznań K. G. został nieprawidłowo przeprowadzony, a zatem nie może być podstawą sprawiedliwego orzeczenia (str. 8 apelacji). Argumentacja jaką posługuje się w tym zakresie skarżący razi nadmiernym formalizmem Sąd I instancji, powinien bowiem, zdaniem

skarżącego, uprzedzać świadka o treści art. 182 § 3 k.p.k. po każdorazowym odczytaniu mu protokołu w trybie art. 391 k.p.k.

Tymczasem, jak wynika z literalnego brzmienia obowiązujących w tym zakresie przepisów (art. 191 § 2 i art. 391 § 2 i 3 w zw. z art. 389 § 2 k.p.k.) Sąd uprzedza świadka o treści m. in. art. 182 § 3 k.p.k. wówczas gdy ujawnią się okoliczności objęte tym przepisem – co w niniejszej sprawie nastąpiło w podaniu przez świadka K. G. danych personalnych (k. 1932). Natomiast po odczytaniu wyjaśnień złożonych wcześniej przez świadka w charakterze oskarżonego, należy się zwrócić do niego jedynie o wypowiedzenie się co do ich treści i ewentualne wyjaśnienie zachodzących sprzeczności. Nie ma tu mowy o obowiązku każdorazowego uprzedzania świadka o prawie wynikającym z treści art. 182 § 3 k.p.k., zaś zgodnie z utrwalonym w doktrynie poglądem – świadek pomimo zadeklarowania, iż korzysta z prawa określonego w art. 182 § 3 k.p.k. ma możliwość składania zeznań w dalszym toku procesu (zob. Tomasz Gregorczyk komentarz do K.P.K. W-wa 2008 r. str. 417). Zauważyć przy tym należy, że zastrzeżenia skarżącego dotyczące niepouczenia K. G. o prawie do odmowy zeznań po odczytaniu mu poszczególnych protokołów (co mogłoby w rzeczywistości doprowadzić do ograniczenia możliwości zweryfikowania treści tych protokołów) roz mijają się z istotą zarzutów zawartych w pkt II 1a petitum apelacji, w których wyeksponowano motyw braku weryfikacji wiarygodności wcześniejszych wyjaśnień złożonych przez K. G..

Podsumowując wypada podkreślić, że zarzuty zawarte w pkt II 1a apelacji, wraz z całą argumentacją przywołaną na ich poparcie, i w powiązaniu z wnioskami apelacyjnymi o uniewinnienie oskarżonego lub uchylenie zaskarżonego wyroku – okazały się w całej rozciągłości bezzasadne.

Jeżeli chodzi o pozostałe zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego R. A. [pkt II 1) b i c pkt II 2), 3), 4)] to stwierdzić trzeba, że stały się one, co do zasady, bezprzedmiotowe, wobec uznania przez Sąd odwoławczy, w oparciu o dowody przeprowadzone w postępowaniu pierwszoinstancyjnym (w tym wiarygodne i prawidłowo ocenione przez Sąd I instancji wyjaśnienia i zeznania K. G.), że oskarżony R. A. nie miał świadomości, iż współdziałał z osobą, która posługuje się bronią palną oraz wobec przyjęcia, że czyn ten wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 280 § 1 k.k. i skazania oskarżonego na - odpowiednio niższą niż w zaskarżonym wyroku – karę pozbawienia wolności. Orzekając karę 2 lat pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające jakie, miał na uwadze w tej mierze Sąd I instancji. Zarazem Sąd Apelacyjny, uznał że na uwzględnienie nie zasługuje zawarty we wniosku apelacyjnym z pkt III b apelacji postulat warunkowego zawieszenia wymierzonej oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności na okres 5 lat tytułem próby. Z całą bowiem stanowczością pokreślić należy, że, chociażby wobec dotychczasowej karalności oskarżonego R. A. (k. 1679), nie zachodzi wobec niego podstawowa przesłanka orzekania warunkowego zawieszenia kary w postaci przekonania, iż orzeczenie takie będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec niego prewencyjnych i wychowawczych celów kary.

3) Za bezzasadne uznać należy zarzuty obrazy przepisów postępowania zawarte w pkt I 1, 2, 3 apelacji obrońcy oskarżonego K. G. i powiązany z nimi zarzut błędu w ustaleniach faktycznych z pkt II 2, w zakresie odnoszącym się do rozstrzygnięć dotyczących czynów z pkt II, III i IV a/o oraz sprawstwa czynu z pkt V a/o, co do którego wyeliminowano ustalenie o posługiwaniu się bronią palną.

Na gruncie rozważań odnoszących się do powyższych zarzutów, aktualne pozostają wszystkie dotychczasowe uwagi Sądu odwoławczego, dotyczące trafności oceny wiarygodności zeznań K. G. (2) dokonanej przez Sąd I instancji – oceny w konsekwencji prowadzącej do zakwestionowania dowodu z wyjaśnień oskarżonego K. G. .

Należy przypomnieć, że wbrew twierdzeniom skarżącego, zeznania i wcześniejsze wyjaśnienia K. G., zostały pozytywnie zweryfikowane przy pomocy innych dowodów w odniesieniu do przestępstw zarzucanych, zarówno K. G. jak i pozostałym oskarżonym – R. A., A. J. i R. S. w pkt I, II, III, IV, V, VII i X a/o.

Natomiast sam fakt, że oskarżony K. G. składa wyjaśnienia sprzeczne z relacjami K. G. i nie przyznaje się do popełnienia przypisanych mu w wyroku przestępstw nie uzasadnia, jak tego oczekuje skarżący, zastosowania w odniesieniu do sprawstwa tegoż oskarżanego reguły z art. 5 § 2 k.p.k.

W przeprowadzonym przez Sąd I instancji postępowaniu dowodowym, jak i w ocenie ujawnionych dowodów (w tym dowodu z zeznań K. G. i wyjaśnień K. G.) Sąd odwoławczy nie stwierdził obrazy przepisów ustawy karno – procesowej, w tym przepisów wymienionych w pkt I 1, 2, 3, apelacji (art. 2, 4, 7, 366, 410 i 424 k.p.k.), zaś całokształt ujawnionego materiału dowodowego i okoliczności sprawy, stanowił wystarczającą podstawę do poczynienia prawidłowych ustaleń co do czynów zarzucanych oskarżonemu w pkt II, III, IV i V a/o (po korekcie dokonanej w postępowaniu odwoławczym) – co tym samym wskazuje na bezzasadność w powyższym zakresie (określonym w pkt II 2 apelacji) zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Powyższej konstatacji nie zmienia fakt, że ustalenia te zostały skorygowane w postępowaniu odwoławczym, w zakresie ww. czynu z pkt V a/o odnośnie posługiwania się bronią palną przez sprawców tegoż przestępstwa oraz czynu z pkt IV a/o co do ilości nieustalonych sprawców.

Konieczność zmiany wyroku w tym zakresie (podobnie jak w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt VI wyroku), nie była bowiem skutkiem stwierdzenia wadliwości sądowej oceny wiarygodności materiału dowodowego obciążającego oskarżonego K. G..

Również bowiem w odniesieniu do czynów zarzucanych oskarżonemu w pkt II, III i IV a/o oraz V a/o, popełnionych wspólnie z innymi oskarżonymi w niniejszej sprawie, Sąd I instancji przeprowadził prawidłową analizę całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, oraz dokonał jego obiektywnym oceny zgodnej z wymogami art. 7 k.p.k., co doprowadziło do poczynienia ustaleń faktycznych, wskazujących jednoznacznie na sprawstwo i winę oskarżonego w zakresie powyższych czynów, w tym czynów z pkt II i III i IV a/o wyczerpujących znamiona zbrodni z art. 280 § 2 k.k. i czynu z pkt V a/o stanowiącego występki określony w art. 280 § 1 k.k.

Nie ma więc racji skarżący podnosząc (m. in. w pkt II 2 apelacji), że w świetle zgromadzonego materiału – w tym fakcie że sprawcy byli zamaskowani – okoliczność udziału oskarżonego w tych zdarzeniach (z pkt II - V a/o) a w szczególności posługiwania się przez niego bronią palną (co do czynów z pkt II, III, IV a/o) jest domniemana.

Skarżący bagatelizuje bowiem w ten sposób podstawowy dowód obciążający oskarżonego K. G., w postaci – wyczerpujących, zweryfikowanych w toku rozprawy i znajdujących szerokie wsparcie w innych wiarygodnych dowodach - wyjaśnień i zeznań K. G.. Jak wynika z uzasadnienia wyroku, Sąd I instancji poddał relacje K. G. rzetelnej i szczegółowej ocenie, zgodnej z zasadami wiedzy logiki i doświadczenia życiowego – słusznie przyjmując, że zasługują one na wiarę, również w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii sprawstwa i winy K. G., co do czynów z pkt II – V a/o.

Jak wykazano we wstępnej części niniejszych motywów, zebrany materiał dowodowy, w tym zeznania i wyjaśnienia K. G. w powiązaniu z zeznaniami osób pokrzywdzonych (zwłaszcza T. i W. K. (1) oraz R. J. (1)) stanowił należyłą podstawę do poczynienia kompletnych ustaleń faktycznych wskazujących na to, że oskarżony K. G. jest jednym z współsprawców rozbojów opisanych w pkt II, III, IV i V aktu oskarżenia oraz, że w trakcie rozbojów opisanych w pkt II, III i IV a/o posługiwał się on bronią palną w postaci pistoletu. Sąd I instancji trafnie przyjął, (w oparciu o wiarygodne zeznania K. G.), że K. G. podczas każdego z ww. przestępstw posiadał przy sobie broń palną oraz prawidłowo ustalił – odwołując się w tej mierze również do okoliczności opisanych w zeznaniach osób pokrzywdzonych i w protokołach oględzin miejsca popełnienia przestępstwa, - że K. G. posługiwał się bronią palną w trakcie rozboju z pkt III a/o w miejscowości K. na szkodę T. i W. K. (1) (str. 27 uzasadnienia wyroku) , w czasie rozboju z pkt II a/o w P. na szkodę firmy (...) S.A. (str. 29 i 50 uzasadnienia) oraz w trakcie rozboju z pkt IV a/o w miejscowości K. na szkodę m. in. R. J. (1) (k. 52, 86 uzasadnienia wyroku).

Jednocześnie przypomnieć należy, że (jak wykazano we wstępnej części niniejszych rozważań) z zeznań K. G. jednoznacznie wynika, iż postali współsprawcy ww. czynów nie posiadali i nie mogli się posługiwać bronią palną. W czasie rozboju z pkt II a/o broń palną miał tylko K. G. używał tylko straszaka (k. 1944 – 1945), w czasie rozboju z pkt IV a/o broń posiadał tylko K. G., a K. G. nie używał atrapy broni i nie widział broni u R. S. (m. in. k. 2104), zaś w czasie rozboju z pkt III a/o K. G. nie brał udziału w bezpośrednim ataku na pokrzywdzonych a R. A. nie miał wówczas prawdziwej broni (k. 2106). Jak trafnie zauważył Sąd I instancji, w trakcie tegoż rozboju (z pkt IV a/o) z broni używanej przez jednego ze sprawców wypadł nabój kal. 9 mm, co wskazuje, iż sprawca ten posługiwał się wówczas bronią palną a nie atrapą takiej broni (vide cytowane wcześniej zeznania pokrzywdzonej W. K. i protokół oględzin miejsca zdarzenia). Natomiast jedynym sprawcą, który posiadał broń w trakcie ww. rozboju podobnie jak w czasie pozostałych rozbojów (z pkt II, III i V a/o) był, jak wyżej wykazano K. G.. W tej sytuacji, pogląd skarżącego, iż zebrany materiał dowodowy nie pozwala na ustalenia czy i ewentualnie kto posługiwał się bronią palną uznać należy za gołosłowny.

Warto zauważyć, że skarżący, powołując się w uzasadnieniu apelacji na ukształtowane w orzecznictwie kryteria oceny wiarygodności dowodu z pomówienia usiłuje- w sposób oderwany od materiału dowodowego przedmiotowej sprawy – wykazać, że dowód z wyjaśnień i zeznań K. G. nie spełnia powyższych kryteriów.

W szczególności za bezskuteczny uznać należy w tej mierze argument, że pokrzywdzeni czynami z pkt II – VI a/o nie zidentyfikowali K. G., zaś w miejscu popełnienia ww. przestępstw nie ujawniono śladów pozostawionych przez K. G.. W identyczny sposób należałoby bowiem ocenić powyższe okoliczności w odniesieniu do K. G., który, (co nie ulega wątpliwości) był współsprawcą wszystkich przestępstw zarzucanych w akcie oskarżenia K. G., a jednak pomimo to, (tak jak pozostali sprawcy), nie został zidentyfikowany przez pokrzywdzonych i nie pozostawiał w miejscach przestępstw żadnych (ujawnionych) śladów (k. 1175 i in).

Kwestionując ocenę wiarygodności zeznań i wyjaśnień K. G. skarżący bezpodstawnie podnosi, że rzekomo ewoluowały one w toku postępowania i że pozostają w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonych małżonków K., P. M., R. J., nie wskazując przy tym na czym te sprzeczności polegały.

Tymczasem, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji w wyczerpujący i przekonujący sposób wyjaśnił dlaczego obszernie i szczegółowe wyjaśnienia K. G., pomimo uzupełniania ich o dodatkowe elementy podczas kolejnych przesłuchań, nie straciły waloru wiarygodności.

Nadto Sąd ten oceniając zeznania K. G. trafnie przyjął, że zatarcie pewnych szczegółów w pamięci świadka- związane tak z dynamiką poszczególnych wydarzeń, ich wielością i powtarzalnością, jak i ze znacznym upływem czasu od tych wydarzeń – nie jest okolicznością podważającą wiarygodność jego zeznań. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd ten odniósł się w tym zakresie do wszystkich rozbieżności pomiędzy relacjami świadka K. G. i zeznaniami osób pokrzywdzonych wykazując, że nie stanowią one podstawy do zdyskwalifikowania wiarygodności K. G. (np. str. 77 – 81 odnośnie odmienności w relacjach K. G. i świadka J.).

Niesłuszne są też sugestie skarżącego, że zeznania K. G. zawierają rozbieżności co do kluczowych faktów dotyczących m.in. użycia broni palnej. Sąd I instancji wyczerpująco przeanalizował również powyższe zagadnienie, słusznie uznając, że K. G., w trakcie kolejnych przesłuchań, uszczegółowił poszczególne okoliczności dotyczące użycia broni palnej i przekonująco wyjaśnił, podczas rozprawy, wszystkie związane z tym wątpliwości – co, nie podważyło wiarygodności jego zeznań w powyższym zakresie (np. k. 24, 78, 109). Zauważyć przy tym należy, że K. G. od początku konsekwentnie wskazywał na fakt użycia broni przez K. G. w trakcie czynów z pkt II, i IV a/o oraz potwierdzał, iż również w czasie czynów z pkt III i V a/o K. G. posiadał przy sobie broń palną. Co do czynu z pkt V K. G., o czym była już mowa, nie pamiętał czy użyto wobec pokrzywdzonego w tym czasie broń palną, czy też atrapę. Natomiast fakt użycia broni palnej w czasie czynu z pkt III a/o nie wynika wprost z samych wyjaśnień K. G. lecz został odtworzony w oparciu o łączną analizę dowodów w postaci zeznań pokrzywdzonych osób i protokołów oględzin miejsca zdarzenia w powiązaniu z treścią powyższych wyjaśnień.

Mając na względzie powyższe rozważania Sąd Apelacyjny uznał, że postawione w apelacji obrońcy K. G. zarzuty obrazy prawa procesowego (pkt I 1, 2, 3) w powiązaniu z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych (pkt II 2) są, - co do czynów z pkt II, III, IV a/o oraz w odniesieniu od sprawstwa czynu opisanego w pkt V a/o (wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k.) - oczywiście bezpodstawne i że tym samym, nie zasługują na akceptację wnioski apelacyjne o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia ww. czynów lub o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy w powyższym zakresie do ponownego rozpoznania.

Natomiast zmiana zaskarżonego wyroku - w zakresie czynu z pkt V a/o, prowadząca do przyjęcia jego łagodniejszej kwalifikacji z art. 280 § 1 k.k. i w konsekwencji do wymierzenia kary pozbawienia wolności w dolnej granicy zagrożenia ustawowego oraz w zakresie uniewinnienia oskarżonego K. G. od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VI a/o – spowodowała konieczność orzeczenia nowej kary łącznej pozbawienia wolności . Przy wymiarze kary łącznej Sąd Apelacyjny miał na uwadze wszystkie te okoliczności które legły u podstaw orzeczenia kary łącznej przez Sąd I instancji, uznając jednocześnie, że ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami, niewielkie odstępy czasowe pomiędzy tymi czynami oraz znaczny (przeszło 13letni) wpływ czasu od ich popełnienia, przemawiają za wymierzeniem kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji.

4) Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego A. J. (1), w zakresie dotyczącym dokonania przez oskarżonego czynu zarzucanego mu w pkt VII a/o (wyczerpującego zgodnie z ustaleniami poczynionymi przez Sąd odwoławczy znamiona przestępstwa określonego w art. 280 § 1 k.p.k.) stwierdzić należy, że zdecydowana większość argumentów podniesionych przez skarżącego została rozważona w części niniejszego uzasadnienia, odnoszącej się do tożsamyh zarzutów podnoszonych we wszystkich apelacjach, jak też przy okazji analizy zarzutów postawionych w apelacjach R. A. i K. G.. Apelacja ta kwestionuje bowiem – w oparciu o art. 4, 5 § 2, 7 i 410 k.p.k. - sądową ocenę zebranego materiału dowodowego w tym szczególnie ocenę dowodu z zeznań i wyjaśnień K. G. oraz poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne zaskarżonego wyroku. Dlatego też , wobec potwierdzenia w trakcie kontroli odwoławczej trafność stanowiska Sądu I instancji w powyższym zakresie brak jest podstaw do uznania zarzutów sformułowanych w pkt I i II ww. apelacji za słuszne, za wyjątkiem tych fragmentów apelacji, które odnosiły się do wadliwego (pozbawionego należytej podstawy dowodowej), ustalenia dotyczącego posługiwania się bronią palną przez sprawców czynu z pkt VII a/o.

Również bowiem w odniesieniu do czynu zarzucanego A. J. w pkt VII aktu oskarżenia, Sąd I instancji przeprowadził prawidłową analizę całokształtu istotnego w tej mierze materiału dowodowego oraz dokonał jego obiektywnej oceny, zgodnej z wymogami art. 7 k.p.k., co doprowadziło do poczynienia (poza wyżej opisanym wyjątkiem) kompletnych i zgodnych z rzeczywistością ustaleń faktycznych wskazujących jednoznacznie na sprawstwo, winę tegoż oskarżonego.

W tym miejscu jeszcze raz należy podkreślić, że okoliczność iż Sąd zasadnie nadał walor wiarygodności określonym dowodom, w tym przypadku w szczególności dowodowi z zeznań i wyjaśnień K. G., a innym dowodom (zwłaszcza wyjaśnieniom osób oskarżonych) wiarygodności odmówił, nie oznacza, że dowody te pominął (art. 410), ocenił je nieobiektywnie i z przekroczeniem granic oceny swobodnej (ar. 4 i 7 k.p.k.) lub też że zachodziła konieczność sięgnięcia po rozwiązanie z art. 5 § 2 k.p.k.

Nie zasługuje zatem na uwzględnienie zawarty w apelacji wniosek o uniewinnienie oskarżonego A. J. od zarzutu popełnienia czynu z pkt VII a/o lub uchylenie zaskarżonego wyroku odwołujący się do rzekomo wadliwej oceny wiarygodności zeznań K. G. (2), która zdaniem skarżącego naruszyła art. 7 k.p.k. i pominęła wątpliwości określone w art. 5 § 2 k.p.k.

Ustalenia faktyczne w zakresie powyższego czynu zostały oparte o wiarygodne i szczegółowe zeznania i wyjaśnienia K. G., które, jak to już wielokrotnie wskazywano, stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy. Ocena Sądu I instancji, podzielana w tym zakresie przez Sąd odwoławczy, nie została podważana argumentami przytoczonymi przez skarżącego.

Ekspozycja przez skarżącego okoliczność, iż K. G. nie potrafił precyzyjnie wskazać daty przestępstwa określonego w pkt VII a/o, jest w pełni uzasadniona nieuchronnym osłabieniem pamięci, związanym z upływem czasu. Okoliczność ta została w sposób wnikliwy rozważona przez Sąd I instancji, który trafnie uznał, iż nie podważa ona wiarygodności świadka K. G. (str. 108 uzasadnienia). Analogicznej, uważnej, analizie Sądu zostały poddane inne poruszone w apelacji okoliczności, w tym odnoszące się do nieścisłości związanej z użyciem określenia „chyba D.” w protokole eksperymentu procesowego (k. 104 akt w zw. ze str. 108 uzasadnienia). Wbrew sugestiom skarżącego, wypowiedź K. G., że nie zna się na broni palnej nie pozostaje w sprzeczności z jego stwierdzeniem, iż posiadał wiedzę odnośnie marki, kalibru i koloru borni, którą posługiwał się K. G. (k. 1944 akt)

Z kolei okoliczność, że K. G. nie pamiętał w toku rozprawy czy wyciągnął atrapę broni w czasie rozboju z pkt VIII a/o (która legła u podstaw zmiany wyroku w postępowaniu odwoławczym poprzez przyjęcie korzystnej dla A. J. i K. G. kwalifikacji z art. 280 § 1 k.k.), nie podważa (tak jak tego oczekuje skarżący), w żadnej mierze, wiarygodności jego zeznań i wyjaśnień, zwłaszcza w zakresie wskazującym, że K. G. posiadał broń palną w trakcie wszystkich rozbojów opisanych w a/o.

Podsumowując stwierdzić należy, że zebrany, wiarygodny, materiał dowodowy, w tym zwłaszcza zeznania świadka K. G. w powiązaniu z zeznaniami pokrzywdzonego P. M., stanowił wystarczającą podstawę do przypisania oskarżonemu A. J. sprawstwa i winy w zakresie czynu z art. 280 § 1 k.k., popełnionego w dniu 15 września 2000 r. w miejscowości B., co tym samym wskazuje na bezzasadność zarzutów apelacyjnych w tym zakresie i powiązanych z nimi wniosków o uniewinnieniu oskarżonego lub o uchylenie zaskarżonego wyroku.

5) Apelacja obrońcy oskarżonego R. S. (1) okazała się zasadna tylko w tym zakresie, w którym wskazywała na konieczność zmiany zaskarżonego orzeczenia co do zarzutu z pkt IX a/o poprzez ustalenie, że oskarżony nie miał świadomości, iż współdziałał z osobami posługującymi się nożem i bronią palną (zarzut błędu w ustaleniach faktycznych wyartykułowany w pkt 1a ii) oraz po części, w odpowiednim zakresie powiązane z nim zarzuty z pkt 1b i) oraz 1b ii) petitum apelacji)

Jeżeli jednak chodzi o, co do zasady, trafny zarzut z pkt 1a ii), nie zasługuje na akceptację wyrażony w nim pogląd, że nie można wykluczyć, iż bronią którą posługiwał się bliżej nieokreślony uczestnik zebrania była atrapa o której zeznał K. G.. K. G. nie potwierdził bowiem w swych zeznaniach by ktokolwiek posługiwał się w trakcie zajścia z pkt. XI a/o posiadaną przez niego atrapą broni. Nadto owa atrapa była w kolorze czarnym (k. 1944), zaś pokrzywdzony zeznał, iż użyty wobec niego pistolet błyszczał się – miał jasny metaliczny kolor (k. 182v).

Pozostałe zarzuty (tj. z pkt 1a i) i 2a apelacji) wraz z powiązanimi z nimi wnioskami apelacyjnymi o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu zarzucanego mu w pkt IX a/o (ewentualnie o zastosowanie warunkowego zawieszenia kary za ten czyn) oraz wymierzenie kary łagodniejszego rodzaju lub kary warunkowo zawieszanej za czyn z pkt X a/o albo też alternatywnie o uchylenie zaskarżonego wyroku – są oczywiście bezpodstawne.

Sąd odwoławczy nie podzielił postawionego w pkt 1a i) zarzutu błędnego ustalenia, że oskarżony R. S. jest sprawcą czynu zarzucanego mu w pkt IX a/o podczas gdy, zdaniem skarżącego, większość dowodów, w tym zeznania pokrzywdzonego i ekspertyzy kryminalistyczne nie potwierdzają, by oskarżony brał udział w tym zdarzeniu. Fakt, że ani zeznania pokrzywdzonego, ani ekspertyzy kryminalistyczne, nie wskazują wprost by którykolwiek z wymienionych przez K. G. sprawców (ujawnionych w toku procesu) był na miejscu przestępstwa, opisanego w pkt IX a/o, nie stanowi bowiem (o czym była już mowa w odniesieniu do pozostałych czynów objętych a/o) okoliczności wykluczającej możliwość ustalenia, iż osoby te współdziałały w popełnieniu tegoż przestępstwa, a tym samym pozwalającej na podważenie wiarygodności zeznań K. G.. Godzi się zauważyć, że zdarzenie miało miejsce w porze nocnej a mężczyźni którzy bezpośrednio zaatakowali pokrzywdzonego mieli na głowach kominiarki. Następnie zaklejono pokrzywdzonemu oczy taśmą klejącą, co w zasadzie uniemożliwiło mu rozpoznanie tożsamości sprawców. Przy tym, również w odniesieniu do K. G., - który niewątpliwie brał udział w przedmiotowym przestępstwie i przebywał w samochodzie, w którym zabezpieczono ślady genetyczne – badanie tychże śladów przez ekspertów sądowych dało wynik negatywny. Nadto w omawianym przestępstwie uczestniczył, czwarty, niezidentyfikowany, sprawca i nie

można wykluczyć, że ślady zabezpieczone w miejscu zdarzenia pochodzą od niego, albo też od innej jeszcze osoby, niezwiązanej z tym wydarzeniem.

Wbrew zastrzeżeniom skarżącego, Sąd I instancji dostrzegł pewne odmienności pomiędzy zeznaniami pokrzywdzonego R. J. a wyjaśnieniami K. G. (np. dotyczące marki samochodu, ilości sprawców, sposobu przewiezienia pokrzywdzonego) wykazując w sposób wyczerpujący i przekonujący, iż różnice te nie przemawiają za niewiarygodnością, zarówno wyjaśnień K. G., jak i zeznań osoby pokrzywdzonej (str. 62 – 63, 77 – 81 uzasadnienia wyroku).

Należy nadmienić, że K. G., w sytuacji, w której nie był pewien swojego rozpoznania w zakresie tożsamości czwartego ze sprawców o pseudonimie (...), ujawnił swoje wątpliwości w tym zakresie. Podczas rozprawy K. G. podkreślił natomiast dwukrotnie, iż nie widział broni u oskarżonego R. S. (k. 2104).

Powyzsza postawa K. G. świadczy dodatkowo o tym, że nie dążył on do tendencyjnego, bezkrytycznego, obciążania pozostałych współsprawców, w tym oskarżonego R. S., a jego wyjaśnienia cechowała w tej mierze wyjątkowa ostrożność.

Należy podkreślić, że Sąd I instancji poddał wyjaśnienia i zeznania K. G., również w zakresie obciążającym oskarżonego R. S., wyjątkowo wnikliwej analizie i ocenił je zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, w kontekście całokształtu dowodów i okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia. Ocena ta uprawniała Sąd do poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych dotyczących sprawstwa i winy oskarżonego w ramach zarzutu opisywanego w pkt IX a/o. Tym samym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie określonym w pkt 1a i) apelacji - sprowadzający się w istocie do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji dotyczącego przyjęcia za podstawę ustaleń zeznań i wyjaśnień K. G. - uznać należy za bezpodstawny. Zarzut ten ogranicza się bowiem, w swoim rozwinięciu, wyłącznie do samej polemiki z ustaleniami Sądu I instancji w zakresie sprawstwa oskarżonego, nie wskazując na konkretne uchybienia w sądowej ocenie materiału dowodowego.

Trafny zarzut z pkt 1a ii) apelacji skutkował natomiast zmianą wyroku w kierunku korzystnym dla oskarżonego, poprzez przyjęcie łagodniejszej kwalifikacji czynu z art. IX a/o (z art. 280 § 1 k.k.) i wymierzenie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Bezzasadny jest natomiast zarzut rażącej niewspółmierności kary

3 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzonej za czyn z pkt X a/o i powiązany z nim wniosek o zawieszenie jej wykonania lub o wymierzenie kary łagodniejszego rodzaju.

Sąd I instancji przy orzekaniu tejże kary uwzględnił wszystkie istotne dla jej wymiaru, okoliczności, respektując, zarówno stopień zawinienia oskarżonego, jak i stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu oraz zasady prewencji. Z pewnością natomiast na uznanie kary wymierzonej R. S. za nadmiernie surową nie mogą mieć wpływu argumenty przytoczone przez skarżącego – w tym dotyczące przyznania się do czynu popełnienia, (którego sprawstwo było oczywiste) oraz motywów oddalenia się z miejsca dozorowanej pracy. Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd trafnie uwzględnił przy wymiarze kary niezwykle istotną okoliczność jaką był znaczny okres bezprawnego pozostawiania oskarżonego na wolności po samouwolnieniu. Kierując się dyspozycją art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny połączył wymierzone oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności za czyn z pkt IX a/o i 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z pkt X a/o, orzekając wobec niego, przy zastosowaniu zasady absorpcji, karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Za bezzasadny uznać natomiast należy wniosek apelacyjny o warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego R. S.. Nie zachodzi bowiem w odniesieniu do tego oskarżonego (w szczególności w związku z jego wielokrotną karalnością) główna przesłanka orzekania kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w postaci przekonania, że takie orzeczenie będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, zapobiegając powrotowi do przestępstwa (art. 69 § 1 k.k.)

6) Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego W. T. (1) okazała się oczywiście bezzasadna.

Na wstępie należy podnieść, że Sąd I instancji omówił i szczegółowo ustosunkował się do wszystkich dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy w zakresie dotyczącym W. T. (1), a wyprowadzone z tej analizy wnioski przekonująco uzasadnił. Przy ocenie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd orzekający, wbrew stanowisku skarżącego nie naruszył zasad wynikających z przepisów art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. i 410 k.p.k.

Ocena ta uwzględnia wzajemne odniesienia poszczególnych dowodów oraz ich zmieniający się kształt w trakcie trwania procesu, respektując zarazem, określone w art. 7 k.p.k., wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego oraz reguły prawidłowego rozumowania.

Ustalenia faktyczne, co do przepisanego oskarżonemu czynu zostały dokonane przez Sąd I instancji o wyczerpującej i wszechstronnej analizie całokształtu istotnych okoliczności ujawnionych w toku rozprawy uwzględniającej, zgodnie z zasadą obiektywizmu, zarówno okoliczności obciążające oskarżonego jak i okoliczności, które mogłyby przemawiać na jego korzyść, - co wynika wprost z obszernych motywów zaskarżonego wyroku, sporządzonych zgodnie z wymogami art. 424 § 1 k.p.k.

W uzasadnieniu wyroku Sąd ten, wbrew zastrzeżeniom skarżącego wskazał jakie fakty uznał za ustalone, jako odpowiadające rzeczywistemu przebiegowi inkryminowanego czynu oraz na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Rozumowanie Sądu przedstawione w pisemnych motywach, nie zawiera luk lub błędów o charakterze logicznym, czy faktycznym, które mogłyby prowadzić do uchylecia zaskarżonego wyroku lub do jego ewentualnych zmian w kierunku postulowanym w apelacji.

Autor apelacji, kwestionując w pierwszym rzędzie sądową ocenę dowodów, nie przedstawia żadnych przekonujących argumentów, które mogłyby podważyć tok rozumowania Sądu I instancji w tym zakresie. Przedstawia jedynie w to miejsce własną, przeciwstawną, interpretację ujawnionych dowodów, bazującą na tych (wybiórczo wytypowanych) fragmentach materiału dowodowego, które miałyby w jego zamyśle, wspierać linię obrony oskarżonego.

Odnosnie zarzutu z pkt a) apelacji, Sąd odwoławczy nie podzielił argumentów przytoczonych na jego poparcie, przy czym w znacznej mierze należy się tu odwołać do trafności, niezwykle drobiazgowych, rozważań Sądu I instancji, który w sposób logiczny i przekonujący wykazał, że brak jest okoliczności podważających wiarygodność wyjaśnień i zeznań K. G. w zakresie dotyczącym czynu z pkt XI a/o (str. 161 – 163 uzasadnienia). Tego rodzaju okoliczności nie zostały również przedstawione w apelacji obrońcy W. T. (1). Po raz kolejny należy podkreślić, że sądowa ocena zeznań K. G. nie przekraczała granic oceny dowolnej. Sąd I instancji poddał powyższy dowód wnikliwej analizie i ocenie zarówno co do jego treści jak i w korelacji z innymi dowodami. Szczególnie wnikliwie Sąd ten analizował poszczególne wyeksponowane w apelacji nieścisłości w zeznaniach K. G. złożonych na rozprawie głównej, słusznie uznając, iż nie rzutują one na ocenę wiarygodności jego relacji (str. 161 – 162). Nieścisłości te związane np. z obecnością psa na posesji oskarżonego, nieprecyzyjnym wskazaniem (po 12 latach) daty wydarzenia, a także niedokładnym określeniem usytuowania drzwi wejściowych do piwnicy, w domu oskarżonego oraz wielkości pomieszczeń znajdujących się w tejże piwnicy mają w rzeczywistości nieistotny, pozorny charakter i są związane z naturalnym procesem zapominania.

Sąd I instancji trafnie podnosi, że świadek K. G., odpowiadając w czasie rozprawy na pytania obrońcy, starał się wyjaśnić powyższe okoliczności, używając pojęć typu: „dokładnie nie pamiętam”, „nie kojarzę”, „chyba” – co dodatkowo potwierdza tezę, iż nie mogą być one uznane za tego rodzaju nieusuwalne sprzeczności, które dyskredytują wiarygodność jego zeznań. Podobnie rzecz się ma z przedstawionym przez skarżącego jako rażącą sprzeczność, użyciem w zeznaniach K. G. pojęcia „zamówiony pistolet”, w sytuacji gdy w innych wyjaśnieniach i zeznaniach świadek nie powoływał się na wcześniejsze zamówienie broni u oskarżonego. Pojęcie to, odczytane w kontekście zdania, w którym zostało użyte, wskazuje bowiem raczej na nieprzypadkowość spotkania pomiędzy oskarżonym a K. G. (tj. jako spotkania związanego z zakupem broni), a nie na uprzednie składanie zamówienia dotyczącego tejże broni.

Zasadne przyznanie wiarygodności wyjaśnieniom i zeznań K. G., uprawniało Sąd I instancji do odrzucenia dowodów przeciwnych, którymi w tymże fragmencie sprawy, są w zasadzie tylko wyjaśnienia oskarżonego W. T.. W szczególności

Sąd ten słusznie wskazał na bezzasadność sugestii oskarżonego, jakoby K. G. pomylił jego dom z domem innej osoby (rzeczywistego sprawcy czynu z pkt XI a/o), z uwagi na podobieństwo pomiędzy okolicznymi domami.

Po pierwsze, K. G. nie miał bowiem wątpliwości i trudności ze wskazaniem domu w którym zamieszkiwał w latach 2000 – 2002 mężczyzna określony przez niego jako „W. z M.” – mający aktualnie (w dacie przesłuchania w październiku 2009 r.) ok. 50 – 55 lat (k. 63, k. 123).

Po drugie właśnie w tym domu, w tym samym okresie zamieszkiwał W. T. (1) – urodzony (...) (mający więc w 2009 r. – 51 lat).

Po trzecie, podczas okazania tablicy poglądowej, a następnie podczas konfrontacji, oskarżony rozpoznał właśnie W. T. (1), jako mężczyznę, którego nazywał w swoich wcześniejszych wyjaśnieniach „W. z M.”. Trudno w tej sytuacji mówić o błędnej identyfikacji osoby oskarżonego W. T. lub o pomyłce ze wskazaniem domu, w którym zamieszkiwał sprawca czynu z pkt XI a/o.

Jeżeli chodzi o zarzut z pkt b) apelacji należy podkreślić, że aktualne są w tej mierze wszelkie uwagi zawarte w części ogólnej niniejszego uzasadnienia. Uzupełniająco jedynie wypada przypomnieć, że K. G., przekazując szereg informacji na temat wielu niezwykle poważnych przestępstw ramach niniejszej sprawy, jak też w innych procesach karnych (mając tym samym wystarczającą podstawę do ubiegania się o przywileje z ar. 60 k.k.) nie miał żadnego interesu w tym by przekazywać organom ścigania dalsze, tym razem zmyślane (i tym samym obarczone ryzykiem zdemaskowania) informacje, fałszywie obarczające oskarżonego W. T. sprawstwem, w istocie drobnego, występku, opisanego w pkt XI a/o.

Okoliczności wskazane w zarzucie z pkt c) były już, w znacznej mierze, przedmiotem niniejszych rozważań, w części uzasadnienia poświęconej zarzutom z pkt a) m.in. w zakresie dotyczącym: zdyskwalifikowania linii obrony oskarżonego, daty zakupu broni palnej, posiadania psa przez oskarżonego, wyglądu piwnicy w domu oskarżonego czy też rzekomego wcześniejszego umówienia się co do zakupu broni palnej.

Należy więc jedynie odnotować, że przyjęcie w ustaleniach faktycznych wyroku, iż K. G. „skontaktował” się z oskarżonym, nie pozostaje w sprzeczności z ustaleniem, iż pojechał on do domu oskarżonego i nie oznacza, że chodzi w tym przypadku o wcześniejszy kontakt tj. o „zamówienie” broni.

Za bezpodstawne uznać należy też pozostałe zastrzeżenia co do ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku, zawarte w omawianym zarzucie. Przykładowo, wbrew twierdzeniom skarżącego K. G. nic nie mówił o kilkuletniej przerwie w kontaktach z oskarżonym w okresie poprzedzającym zakup broni. Przeciwnie, świadek potwierdzał, iż do tego momentu sporadycznie widywał się z oskarżonym (k. 1940).

Nie przekonują też wywody skarżącego wskazujące, iż nie można przyjąć, że oskarżony spotykał się w lokalach rozrywkowych z osobą młodszą o ok. 20lat i, że mógłby sprzedać tej sobie (z którą nawiązał kontakty koleżeńskie) broń palną.

Za gołosłowną, sprzeczną z doświadczeniem życiowym, uznać należy sugestię, że K. G. nie mógł wiedzieć gdzie mieszka oskarżony skoro wcześniej nie odwiedzali się w domach i nie posiadali do siebie numerów telefonu (str. 2 apelacji).

R. podkreślić należy, że w przeprowadzonej przez Sąd I instancji ocenie dowodów, w tym dowodu z zeznań K. G., Sąd odwoławczy nie stwierdził obrazy przepisów prawa procesowego wskazanych w apelacji obrońcy W. T., zaś całokształt ujawnionych dowodów i okoliczności sprawy stanowił należyłą podstawę od poczynienia przez Sąd I instancji bezbłędnych ustaleń co do sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie czynu przypisanego mu w pkt XI a/o.

Odnosnie apelacji osobistej wniesionej przez oskarżonego R. S. (1) stwierdzić wypada, że podniesiony tam zarzut - dotyczący oparcia zaskarżonego wyroku wyłącznie na pomówieniach świadka K. G. i nieprzyjęcia przez Sąd I instancji zasady domniemania niewinności - był już przedmiotem wcześniejszych rozważań Sądu odwoławczego, zawartych

w niniejszych motywach i tym samym, nie stanowi on podstawy do zakwestionowania trafności ocen i ustaleń wskazujących na sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu z art. 263 § 2 k.k.

Z przytoczonych wyżej powodów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.